

رائی کیٹن

رنڈی بیٹی

ناول

جاوید احمد مراهی

ڪتاب جو نالو : راڻي ڪيئن رنڊي بڻي

ڪمپوزنگ : اعظم جان

موضوع : ناول

پهرين ڇپائي : 2025

ليکڪ : جاويد راهي

هدايت ڪار : منو خان کوسو

ارپنا

هي ناول

انهن سڀني راڻين جي نانءُ،

جن جنم ته ورتو محبت لاءِ،

پر محبت جي نالي تي،

ڏاڍ، ۽ ٽوڪو مليو.

انهن جي نانءُ،

جن پنهنجي اکين ۾ خواب ته ڏٺا،

۽ بعد ۾ اهي راڻيون "اجنبی اکين جي لالچ جو شڪار بڻجي ويون.

سڄي عمر پنهنجي زندگي جي تلاش ۾ پٽڪنديون رهيون،

مگر انهن کان زندگي ڪوهين ٿور رهجي وئي.

انهن جي نانءُ،

جي سچ پيا سمجهن،

۽ دوکي جي شطرنج ۾ ماتي کاڌي.

انهن جي نانءُ،

جيڪي هر دفعي پنهنجو وجود قربان ڪيو ڇڏين،

۽ پوءِ به الزام سندن ئي حصي ۾ آيو.

انهن لاءِ،

جي دارالامانن ۾ خاموشيون اويدي ويٺيون آهن،

جيڪي قانونن جي پتين سان ٽڪرائي،

انصاف لاءِ تڙپيون آهن.

هي ارپنا

اُن راڻي لاءِ به آهي،

جيڪا اڄ تائين ڪنهن ڪتاب جو ڪردار نه بڻجي سگهي،

پر جنهن جي اندر جي سڌ،

سڀني ڪتابن کان وڌيڪ سچي آهي.

هي ارپان

ان چري چوڪري جي لاءِ به جيڪي هميشا لاءِ،

پنهجي قرب جو قيدي بڻائي وئي .

جنهن کي دنيا جي هر چمن ۾ هي اداس اکڙيون تلاش ڪنديون رهن ٿيون....

A, i Miss You

۽ آخر ۾،

هي ارپنا

منهنجي ڌرتيءَ جي نانءُ،

جنهن جي مٽيءَ مان مان لفظن جا زخم پريا آهن،

۽ جتي سڄ لڪڻ پاڻ ۾ بغاوت آهي.

مهاڳ

ناول لکڻ رڳو لفظن کي قطار ۾ بيهارڻ نه آهي، بلڪه اهو هڪ اهڙو سفر آهي، جتي ليکڪ پنهنجي اندر جي دنيا کي اورانگهي، انهن جذبن، احساسن، ۽ سچائن کي اجاگر ڪري ٿو، جيڪي عام نظر کان اوجھل هونديون آهن. "راڻي ڪين رنڊي بڻي" به اهڙي ئي هڪ بيباڪ ڪوشش آهي، جيڪا صرف ڪردار نه، پر وقت، معاشرو، ۽ انساني نفسيات کي پڌرو ڪندي اڳتي وڌي ٿي.

راڻي، هن ناول جي مرڪزي ڪردار طور، عورت جي اُن سفر جي علامت آهي، جتي هوءَ محبت، لالچ، سازش ۽ پنهنجي سڃاڻپ جي ڳولا وچ ۾ ڦاسي پوي ٿي. سندس ڪهاڻي ڪا افسانوي ڪٿا نه پر حقيقت جي اوسي پاسي ۾ گهمندڙ عڪس آهي.

هي ناول صرف عورت جي بدحالي جي ڳالهه نه ٿو ڪري، بلڪه سماج جي انهن تضادن کي به واکو ڪري ٿو، جيڪي اسان جي بيمس رواجن ۽ بي درد فيصلن جي پيداوار آهن.

هي ناول اڄ ڪلھ جي رسمي، رواجن، ريتن کي بي خدي سان واکو ڪري رهيو آهي !
هن ناول ۾ هر موضوع تي توهان کي چڙيل ڳالهه ملندو ٻاهراڙي توڙي قانوني ادارن کان وٺي ڪنهن طوائف جي ڪوئي تائين ..

ڪافي ناول تاريخ جي حوالي ۽ عورتن جي حقن ۾ ملن ٿا مگر هن "ناول" جو هڪ الڳ نئي انداز آهي "

وڏي ڳالهه ته هي ناول ڪو عام ماڻهون به پڙهي ۽ با آساني سان سمجهي سگهي ٿو !!

جنهن ۾ خيالي ڳالهيون گهٽ ۽ موضوع تي سراپا هلايو ويو آهي، هر ٽوپڪ موضوع سان ڳنڍيل ۽ جڙيل رهي ٿو *!

هن ناول ۾ صرف نعمان جي وحشت نه، سماج ۾ رهندڙ هر ان وحشي، جو ذڪر پڻ ٿيل آهي واضع ۽ صاف اڪرن سان تنهن ظلم کي واکو ڪيو ويو آهي "

جتي وڌيڪو نظام ۽ سرداري فيصلا پڻ ٿيندا آهن ۽ تن پنهنجي غليظ فيصلن ايوض ڪنهن نياڻي جي زندگي کي زهر ڪيو ويندو آ !!"

منهنجي لاءِ اها اعزاز جي ڳالهه آهي ته مان هن ناول لاءِ پنهنجا لفظ پيش لفظ ڏئي رهيو آهيان، جيڪو صرف پڙهڻ لاءِ نه، پر سوچڻ، سوال ڪرڻ، ۽ معاشري کي سمجهڻ لاءِ به هڪ اهم ذريعو آهن.

اميد ته پڙهندڙ راڻي جي هن ڪهاڻي مان رڳو تماشو نه، پر پيغام به حاصل ڪندا.

مير سنجر خان کوسو

03363947341

پنهنجي پاران

اُهو ڳوٺ، جتي مان ڄائيس، منهنجي پيدائش آهي اتي ڪتابن جي دنيا رڳو نصاب تائين محدود هئي، يا شايد اُهو به نه. اتي علم، ادب، ناول، شاعري، افسانا—اهي سڀ لفظ ڪنهن پري دنيا جا خواب لڳندا هئا، جتي رڳو خاص ماڻهو رهن ٿا، جتي لفظن جو تقدس سمجهي سگهجي ٿو، جتي سوچڻ جي به آزادي ناهي هوندي.

منهنجو ڳوٺ آهي، اُهو اڃا تائين انهن روايتن ۾ قيد آهي، جتي نياڻيون رڳو عزت جي نالي تي قربان ٿينديون آهن، جتي ڏاڍ، جبر، ۽ ظلم عام ڳالهه آهي. اتي عورت جي سڌ ٻڌڻ وارو ڪو به نه هوندو آهي، ۽ مرد جي خاموشي به حڪم وانگر هوندي آهي.

اهڙي پنٿي پيل، اڻڙهيل ماحول مان نڪري، جڏهن مان لفظن سان پنهنجو رستو ٺاهڻ جي ڪوشش ڪئي،

مان مڃان ٿو منهنجي لکيل ناول ۾ هزارين غلطيون هونديون ڇو ته "ان جا ڪي وجه ٿي سگهن ٿا هڪ ته مان اڻڙهيل ماڻهون آهيان صرف ميٽرڪ تائين منهنجي تعليم آهي" ٻيو ته ڪڏهن به ڪنهن ويهي نه سیکاريو آ ته لفظن کي هن طريقي سان جوڙجي ٿيو ته مان پروج ماڻهون آهيان، منهنجي زبان بلوچي آهي توهان جي آس پاس پروج رهندا هوندا توهان ڏسندا "انهن کي سنڌي نه ايندي هوندي؟" ان جي باوجود به پنهنجي حساب سان سٺي محنت ڪئي ۽ فقط پنهنجو پاڻ سڄي پنهنجي محنت آهي ڪو به سمجهائڻ يا سيکارڻ وارو نه هو جتي مان پنهنجي ڳوٺ جو مٿي ذڪر ڪري آيس ته اسان جي ڳوٺ ۾ اهڙو ماحول ئي ناهي نه ئي پڙهڻ لکڻ سان ڪا دلچسپي آهي ..

منهنجي لکيل تحريرن کي پڙهي به چوندا آهن چريو ٿي ويو آهي ..

اهڙي ماحول مان اڪيلو نڪري هي سڄو ناول لکڻ منهنجي لاءِ ڪنهن فخر کان گهٽ ناهي . جڏهن مون پهرين ناول لکيو هو (چري چوڪري) تمام دوستن جي طرفان تنهن کي پسند ڪيو ويو "وري هي منهنجي ٻي ڪوشش آهي چري چوڪري واري ڪهاڻي ذاتي منهنجي سر سان ڳڍيل ڪهاڻي هئي" مگر هي ڪنهن هڪڙي سان نه بلڪي پوري سماج ۾ رهندڙ راڻين لاءِ لکيو آهي .

جڏهن مون پنهنجي ايتن سبتن لفظن کي لکڻ شروع ڪيو ته مون کي لڳو ته مان نه رڳو پاڻ لاءِ پر انهن سڀني لاءِ به لکي رهيو آهيان، جيڪي آواز وڃائي وينا آهن. "راڻي ڪيئن رنڊي ٻڌي" منهنجي ان ئي اندروني جنگ جي ترجماني آهي، جيڪا مون وقت جي ظلمن خلاف وڙهي آهي.

هي ناول رڳو راڻي جي ڪهاڻي ناهي، هي هزارين راڻين جي ڪهاڻي آهي، جن جا نالا ڪڏهن ڪنهن اخبار جي ڪنڊ تي به ناهن لکيا ويا، جيڪي دارالامانن جي درن پويان دفن ٿي ويون، يا جن جون ڪهاڻيون ديس جي غيرت جي نالي تي وساري ڇڏيون ويون. مان انهن سڀني راڻين لاءِ لکيو آهي، جن جي حصي ۾ رڳو خاموشي آئي.

منهنجي لاءِ هي ڪتاب ڪا وڏائيءَ جي دعويٰ ناهي، نه ئي مان پاڻ کي ڪو وڏو ليکڪ ٿو سمجهان. مان ته رڳو هڪ ننڍڙي ڪوشش ڪئي آهي، هڪ اهڙي ڳوٺاڻا دل مان جنم وٺندڙ احساس جي، جنهن جون وايون لفظن جي صورت ۾ اڄ اوهان جي هٿن ۾ ڪتاب بڻجي پهتيون آهن.

اڄ جڏهن هي ناول ڪتاب جي صورت ۾ منهنجي ۽ توهان جي هٿ ۾ آهي، ته مون کي لڳي ٿو چڻ ڪنهن اعزاز جي مڃتا ملي آهي. جيئن ڪو ماڻهون ڪڏهن ڪونه سوچيو هجي ته هو به ڪتاب لکي سگهي ٿو، پر پوءِ به لکي ٿو، ته اها فتح ئي ته آهي!

جيڪڏهن منهنجا لفظ ڪنهن جي دل تائين پهتا، ڪنهن جي احساس کي چاهيو، يا ڪنهن کي سچ سان روبرو ڪيو، ته پوءِ يقين ڄاڻو، منهنجي محنت بيڪار ناهي وئي.

(جاويد راهي)

ترتيب

نعمان، ڳوٺ ۾ پنج درجا پاس ڪرڻ کان پوءِ، پنهنجي والد جي مدد سان شهر موڪليو ويو. سندس والد، جيڪو پهراڙي ۾ رهندو هو، هن نعمان لاءِ شهر ۾ پڙهائيءَ جو بندوبست ڪيو. ڳوٺ ۾ پنجين درجي کان پوءِ اسڪول ئي نه هو. اڳتي پڙهڻ لاءِ شهر وڃڻو پوندو هو.

ڪير پڙهندو، ڪير نه؟ پر نعمان خوش قسمت هو جو سندس ماماڻا شهر ۾ رهندا هئا. ان ڪري نعمان کي رهائيش جو به آساني سان بندوبست ملي ويو. شروعاتي ڪجهه وقت نعمان پنهنجي مامن جي گهر رهيو.

پر پوءِ، ڪجهه عجيب حرڪتن جي ڪري، کيس مامي جي گهر مان ڪڍيو ويو. ان کان پوءِ سندس والد کيس شهر ۾ ئي، ڪرائي تي ڪمرو وٺي ڏنو، جتي هو پاڻ رهي پڙهڻ لڳو.

نعمان ڇهين ڪلاس ۾ سٺن نمبر سان پاس ٿيڻ جي ڪري راڻي کيس چاهڻ لڳي ""
ستين ڪلاس ۾ نعمان ۽ راڻي گهڻو هڪ ٻي جي قريب ٿيڻ لڳا .

ان وقت چوڪريون به چوڪرن سان گڏ پڙهنديون هيون.
راڻي ۽ نعمان اسڪول ۾ گڏ پڙهڻ سان گڏ، راند روند ۾ به پڻ گڏ هوندا هئا.

راڻي کي ڪرڪيٽ جو وڏو شوق هوندو هو. وڏي جوش سان کيڏندي هئي. مختلف راندين کان وٺي، رسيس وقت، کاڌي پيئي مهل به هو گڏ هوندا هئا.

راڻي پينسي واري هئي. نعمان کيس عزت ڏيندو هو، ۽ پڙهائيءَ ۾ به سندس مدد ڪندو هو. ڪاپيون وغيره به کيس گهر ڪڍي وڃڻ لاءِ ڏيندو هو.

راڻي ننڍي هئي، پر سمجهه جيتري ضرور هئي. هوءَ نعمان لاءِ گهران پرانا ٺاهي لڪائي ڪڍي ايندي هئي.
نعمان موڪل مهل اهي پرانا گرم ڪري، ٻن پهرن ڌاري کائيندو هو.

هڪ ڏينهن، راڻي ضد ڪري نعمان جي ڪمري تائين ساڻس گڏ آئي. هوءَ اڪيلي نه هئي، ساڻس سئوٽون به گڏ پڙهنديون هيون، جن کي شايد گهڻي وقت کان خبر هئي ته راڻي ۽ نعمان جا واسطا ويجهو ٿيندا پيا وڃن.

تن سهيلين، راڻي جي مائٽن کي ڳالهه ڪئي. مائٽن، راڻي کي راءِ ڏني، پر ان ڳالهه کي وقتي طور سمجهي ۽ سنجيده نه ورتو. نه ئي وري ڪڏهن کيس پڇا ڪئي ته وري ڇا ٿيو؟

سهيلين دل ۾ خيال ڪيو ته "اسان پنهنجو فرض پورو ڪيو. هاڻ جي مائٽ نٿا روڪين، ته اسان جو ڪهڙو ڪم؟"

راڻي جي وابستگي نعمان سان وڌندي وڃي. پنهنجي خرچي مان هوءَ نعمان لاءِ پرفيوم يا گهڙيون وٺي کيس گفٽ طور ڏيندي هئي. ساڳئي وقت، جڏهن راڻي پنهنجي لاءِ ڪپڙا وٺندي هئي، ته نعمان لاءِ به وٺي ايندي هئي.

ڪڏهن ڪڏهن ته نعمان کي خاص لنچ لاءِ هوٽل به وٺي ويندي هئي...

هاڻ راڻي مڪمل طور نعمان جي چار ۾ ڦاسي چڪي هئي. راڻي مهندي سان پنهنجي ٻانهن تي نعمان جو نالو لکي، ان کي ڏيکاري فخر سان گهمي پيئي. ساڳئي وقت، نعمان به راڻي کي بيحد چاهڻ لڳو. هوءَ هاڻ صرف دوست نه رهي هئي—نعمان راڻي سان محبت ڪرڻ لڳو.

پر انهن ٻنهي جي وچ ۾ ٿيندڙ پيار، راڻي جي سئوٽن کي بلڪل به قبول نه هو. شايد ان ڪري، جو راڻي اڳ ئي پنهنجي ڪنهن سڳي سوت جي نالي ٿيل هئي. تنهنڪري، راڻي جون سئوٽون هر وقت ڪوشش ڪنديون رهيون ته راڻي جي ماءُ کي راڻي خلاف پڙڪائين.

پر راڻي جي ماءُ ڪڏهن به راڻي تي شڪ نه ڪيو. هوءَ راڻي کان مطمئن هئي، ۽ کيس پروسو به ايترو جو ڪڏهن سوال ئي نه ڪيو.

ٻيو ته راڻي جو ڪو ڀاءُ به نه هو، تنهنڪري ماءُ جو خيال هوندو هو ته راڻي جي ملڪيت تي ڪٿي اهي سوت قابض نه ٿي پون.

اها به هڪ سبب هئي، جو ماءُ پنهنجي ڏيرياڻين سان ڪڏهن نه ٺهندي هئي. جيتوڻيڪ خاموش هوندي هئي، پر اندر ئي اندر راڻي جي سئوٽن تي ڪڏهن به اعتبار نه ڪندي هئي.

راڻي جو پيءُ، البت، پنهنجي ڀائرن سان گڏ رهندو هو. ان ڪري راڻي جي ماءُ خاموش رهندي هئي.

اتفاق سان، جڏهن نعمان موڪل تي ڳوٺ ويو، ته راڻي بلڪل پنهنجا حال وڃائي وڃي. نعمان جي پيار ۾ بي خود ٿي، بليٽن جا جهير ڏيئارين، ۽ پوءِ پنهنجي ٻانهن کي به وڏي وڌائين.

جڏهن راڻي اهڙا قدم کنيا، تڏهن گهر وارن کي به شڪ ٿيڻ لڳو ۽ راڻي تي سختي ڪئي وڃي.

هاڻ سندس والد ساڻ اسڪول وٺي اچڻ لڳو. استادن کي به خاص هدايتون ڏنيون ويون ته راڻي ۽ نعمان جي حوالي سان خبردار رهن.

نعمان، جڏهن ڳوٺ کان واپس آيو، ته راڻي کيس نه ملي.
راڻي ڪنهن طريقي سان نعمان کي هڪ خط لکي موڪليو:

« هاڻ منهنجو بابا مون سان ساڻ اچي ٿو، ان ڪري ڪجهه ڏينهن صبر ڪر، جيسين ڪو رستو نڪري. »

نعمان پريشان ٿي پيو.
هڪ ته راڻي سان ملاقات بند، ٻيو ته پراڻا ۽ پرفيوم مهنگيون گهڙيون تحفا به بند ٿي ويا هئا .
جن جو نعمان عادي ٿي چڪو هو.

اهو سڀ بند ٿيڻ جي ڪري نعمان جو خرچ وڌي ويو.
هو جيڪو راڻي کي گلي تائين ڇڏڻ ويندو هو، هاڻ اهو به بند ٿي ويو.
نعمان جون پڻ پريشانيون وڌنديون ويون.

هاڻ، فقط خطن تي ٿورو گهڻو رابطو ٿيندو هو.
اسڪول ۾ به سختي وڌي ويئي، ڇو ته راڻي جي والد ٽيچرن کي چئي ڇڏيو هو ته خاص خيال رکن.
ان ڪري اسڪول ۾ به راڻي پري پري رهندي هئي.

ان وقت نوڪيا جا موبائيل نوان نوان آيا هئا نعمان کي به پنهنجي والد وٺي ڏنو هو ٻاهر رهڻ جي ڪري ته ڪڏهن
ڪڏهن حال احوال ڪنداسين ..

راڻي، گيم ڪيڏڻ جو بهانو ڪري، پنهنجي ماءُ جي موبائيل مان نعمان سان رابطو ڪندي هئي.

هڪ ڏينهن نعمان کيس سمجهائيندي چيائين:

« توکي ڪيڏو سمجهايو هو ته اهڙا نالا، نشان نه لکندي ڪر.
مگر تون ته نه ٿي مڙين.
ڪهڙي ضرورت هئي توکي پنهنجون ٻانهون ويڻ جي؟
مان ته مري نه ويو هئس، نه ئي توکي ڇڏڻ جو خيال هو.
پوءِ اهڙو حشر ڇو ڪئي؟ »

راڻي رکجي چيائين:

« ڇريا! توکان سواءِ منهنجي هڪ منٽ به نٿي سري سگهي، مان ڇا ڪريان؟ »

نعمان چيو:

« ڏس! مان ته واپس به آيو آهيان. هاڻ ته سڀ نيڪ آهي نا! »

پر اهي جملا نعمان ڪاوڙ ۾ راڻي کي چيائين، جنهن تي راڻي روئڻ لڳي.

« راڻي چيو تون مون تي ڪاوڙ پيو ڪرين، جڏهن ته مان سڀ ڪجهه تنهنجي پيار ۾ ڪيو. تون ته التو مون تي ناراض ٿيو آهين؟ »

راڻي ڪاوڙ ۾ اچي، موبائل جو ٺڪاءُ ديوار سان ڪرائي، موبائل جا ٽي سئو ٽڪرا ٿي ويا.

هاڻ راڻي نعمان کان مڪمل ناراض ٿي چڪي هئي. سوچيندي رهي ته "مون نعمان جي لاءِ هيڏو ڪجهه ڪيو، ۽ هو التو مون تي ڪاوڙ پيو ڪري؟"

مٿان ٻي ڪاوڙ ان ڪري به هئي، ڇو ته راڻي ڪلاس ۾ نعمان کي ڪنهن ٻي چوڪري سان ڳالهائيندي ڏٺي هئي.

ڪجهه ڏينهن گذرندا ويا، نعمان محسوس ڪيو ته راڻي کيس ناراض آهي. راڻي کي پرڄاڻڻ لاءِ، نعمان اسڪول ۾ راڻي کي خط لکيو:

« ڇا ٿيو راڻي؟
تون ڇو ناراض آهين؟ »

راڻي خط پڙهي، اتي ئي چيري اڇلاني ڇڏيو، نعمان کي ڪا به وضاحت نه ڏني.

نعمان اميد سان انتظار ڪندو رهيو ته راڻي ڪڏهن ته خط جو جواب ڏيندي. مگر راڻي خاموش رهي... ۽ ڪجهه ڏينهن پوءِ، راڻي اسڪول اچڻ ئي بند ڪري ڇڏيو.

نعمان جي پریشاني وڌي وئي. نعمان گهڻو صبر ڪيو مگر راڻي نٿي اسڪول اچي نه ئي کيس خط جو جواب ٿي ڏي! .

آخرڪار، هن راڻي جي سٺوئن ذريعي راڻي ڏانهن خط موڪليو. ڇو ته نعمان کي ڪڏهن به اهو شڪ نه ٿيو هو ته راڻي جي انهن سٺوئن کي سندس ۽ راڻي جي پيار تي اعتراض هو.

هو ته راڻي جي ڪري انهن جي به عزت ڪندو هو.

مگر راڻي جون سٺوئن ته اڳي ئي انهيءَ تار ۾ هيون ته ڪا ثبوت هٿ اچي، جنهن سان هو راڻي کي ڦاسائي سگهن. سو نعمان جو خط سندن هٿ اچي ويو—سڌو ثبوت.

انهن خط کي کڻي راڻي جي والد کي ڏيئي ڇڏيو. ڪاوڙ جي ڳالهه ضرور هئي ڇو ته نعمان گهڻو ڪجهه خط ۾ واضع طور لکيو هو. راڻي جو والد خط پڙهي پاڻ وٽ رکيو، ۽ ان ئي رات راڻي کي سخت مار ڏني.

رات جو، راڻي جي پيءُ ڇوڪرا گڏ وٺي نعمان ڏي آيو، ۽ نعمان کي به چڱي خاصي مار ڏنائون.

نعمان، مار بعد قسم کنيو ته:

“ايندڙ وقت ۾ راڻي سان ڪا به شرارت نه ڪندس.”

نعمان کي اها خبر نه هئي ته راڻي جي سٺوئن اهو خط راڻي جي والد کي ڏنو“ مگر نعمان دل ۾ خيال ڪيو ته راڻي اها حرڪت پاڻ ڪئي.

ڇو ته اسڪول ۾ راڻي خط جو جواب نه ڏنو هو هاڻ نعمان کي راڻي تي ڪاوڙ اچڻ لڳي ۽ ڪنهن ريت راڻي کان بدلو وٺڻ جو خيال دل ۾ سوچي ڇڏيو.

ان قسم جي بنياد تي، نعمان کي معافي ملي وئي. مگر راڻي لاءِ حالتون وڌيڪ خراب ٿي ويون. راڻي تي ايتري سختي ڪئي ويئي، جو اسڪول اچڻ تي به پابندي لڳي ويئي.

هاڻ راڻي صرف امتحانن لاءِ اچي وهندي هئي، اهو به پنهنجي پيءُ سان گڏ.

نعمان، جي دل مان، راڻي لاءِ پيار ختم ٿي چڪو هو بس هاڻ انتقام وٺڻ لاءِ راڻي سان پيار جو ناٽڪ ڪرڻو هو. انهي وچ ۾، جيڪي اختلاف ٿيا هئا، انهن بعد راڻي بلڪل خاموش ٿي وئي هئي. نعمان کي اها به خبر نه هئي ته اڃا به راڻي کيس چاهي ٿي يا نه.

هو بس بيخبريءَ ۾ به راڻي جو انتظار ڪندو رهيو.

ڇو ته هنن جو پيار ته ستين ڪلاس کان هلندو آيو هو.
هاڻ تقريباً ميٽرڪ تائين اچي پهتا هئا.

وقت بي رحم گذرندو رهيو.

نيٺ، راڻي، جيڪا هاڻ پنهنجن سنوٽن کان به دور ٿي چڪي هئي،
هڪڙي خاص سهيلي سان گهڻي ويجهڙائپ رکندڙ هئي.
تنهنجي وسيلي، راڻي نيٺ نعمان کي خط لکي موڪليو:

« ڇا جيڪر مان وجهه وٺي، نڪري اچان ته تون مون سان شادي ڪندين؟ »

نعمان، راڻي جي خط جو جواب ڏنو:

« مان سوچي، پوءِ توکي ٻڌائيندس.
هاڻ ته ميٽرڪ جا امتحان به ويجهڙا آهن.
امتحان پاس ڪري وٺون، پوءِ ڪا حتمي ڳالهه ڪنداسين.
في الحال تون صبر ڪر. »

اهڙيءَ ريت نعمان راڻي کي دلچائيءَ سان صبر ڪرائي ڇڏيو.

پر نعمان جي دل ۾ بياني خيال هليا پيا.
نعمان سوچي رهيو هو ته:

« منهنجو رشتو ته ننڍپڻ کان منهنجي ماساٽ، رخسانا، سان طئي ٿيل آهي.
منهنجا مائٽ مون کي ڪڏهن به ڪنهن ٻئي سان شادي ڪرڻ نه ڏيندا. »

نعمان جي دل ۾ شادي جو ڪو ارادو ئي نه هو.
هو بس راڻي سان وقتي طور دوستي ڪرڻ چاهيو پئي،
تعلقات، صرف دوستي جي حدن تائين رکڻ پئي چاهيا.

ڇو ته مرد اڪثر پنهنجي عقل، زبان ۽ چالاڪيءَ سان عورت کي پنهنجي چار ۾ ڦاسائي،
وقتي طور پنهنجو مطلب پورو ڪرڻ جو وڏو ماهر تجربيدار پڻ هوندو آهي.
جڏهن ته عورت، فطرتاً وفادار، سادي دل ۽ بيحد اعتماد ڪندڙ هوندي آهي.

ڪجهه ليکڪ لکن ٿا ته "عورت اڌ عقل آهي" —

مگر حقيقت ان جي ابتڙ آهي.
عورت وڏي صبر، برداشت ۽ قرباني جي قوت رکندي آهي.
بس، سندس ننڍڙي دنيا، محدود ڄاڻ، ۽ معصوميت کيس دوکي کائڻ تي مجبور ڪري ڇڏيندي آهي.

عورت، جيڪا جلدبازي ۾ فيصلو ڪندي آهي،
مرد تي وڏو ويساهه ڪندي آهي—
۽ پوءِ ان ئي سندس ويساهه جو ازالو ادا ڪرڻو ٿو پئي،
ته عزتدار عورت به سماج جي هٿان "رندي" بڻجي بيهندي آهي.
آخرڪار، طوائف خاتون ئي سندس آخري آسرو بڻجي ويندو آهي.

اهڙيءَ ئي ريت، نعمان به راڻي سان راند کيڏي رهيو هو.
پر ٻي پاسي، راڻي جي دل ۾ سچي محبت هئي.

هوءَ نعمان کي پنهنجو سچو سمجهي ويئي هئي،
سوچيندي هئي ته:

«نعمان منهنجي لاءِ مار کائي، رسوا ٿيو،
مان به کيس لاءِ سڀ ڪجهه وڃايو—
ته هاڻ اسان ٻئي گڏجي پنهنجو مستقبل جوڙينداسين.»

ان درميان راڻي جي سنوٽن به، سندس رشتو وٺڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو.
انهن الزام هنيو ته:

«راڻي بدڪردار آهي.
اسان اهڙي چوڪريءَ جو رشتو ڪڏهن به نه وٺنداسين.»

انڪاري لفظن کان پوءِ، راڻي جي اميد صرف نعمان سان ئي رهي.
هوءَ سمجهي ويئي:

«شادي هاڻ ته نعمان سان ئي ٿيندي.»

راڻي جو فيصلو پڪو ٿي چڪو هو.

مگر نعمان، جڏهن رائي طرفان شادي جي ڳالهه ٻڌي، ته پويان هٽڻ لڳو.
هن سوچيو:

« مان ته ڳوٺ جو رهاڪو آهيان،
رائي ته شهر جي چوڪري آهي،
نه ته اها ڳوٺ ۾ رهي سگهندي،
نه منهنجا مائٽ کيس قبول ڪندا.
منهنجو اڳ ئي رخسانا سان رشتو طئي ٿيل آهي. »

نيٺ، امتحان ويجهو اچي ويا.
رائي وري هڪ خط نعمان ڏانهن موڪليو—
مگر هن پيري نعمان ڪو به جواب نه ڏنو.

رائي کي خط جو جواب نه ملڻ تي سخت بيچيني ٿي پئي.
نيٺ دل ۾ طئي ڪيائين ته:

« نعمان سان روبرو ملي، ساڻس ڳالهائينديس.
پر اهو به ممڪن صرف امتحان جي ڏينهن ۾ ئي هو.
في الحال نه. »

سو، رائي کي وري به انتظار ڪرڻو پيو .

هاڻ رائي انتظار ۾ هئي، ۽ نعمان جي طرفان خط جو جواب نه ڏيڻ بلڪل پريشان ڪندڙ هو. رائي جي دل ۾ هزارين سوال جنم وٺي چڪا هئا. ڪافي عرصي کان نعمان سان ملاقات به نه ٿي هئي، ان ڪري به رائي جي ذهن ۾ وهمن جا طوفان بيٺل هئا. رائي کي ڪا به خبر نه هئي ته نعمان جواب ڇو نه ڏنو؟ ڇا ناراض آهي يا ڪا ٻي مجبوري آهي؟

انسان کي اهڙي موڙ تي پنهنجا ئي خيالي جواب رليف ڏيندا آهن، پر اصل حقيقت تڏهن ئي سامهون ايندي آهي، جڏهن سامهون وارو ڪو صاف جواب ڏئي. رائي جي دل به اهڙن ئي خيالن سان ڀريل هئي—سوال به سندس، ته جواب به سندس.

امتحان جو انتظار هاڻ ويجهو هو، ۽ ان انتظار ۾ ئي رائي جي اميد هئي ته نعمان سان ملاقات ٿيندي، ۽ ڇنڊي ته آخر ڇا مسئلو آهي؟ ڇا تون مون سان شادي ڪرڻ چاهين ٿو يا نه؟

امتحان جو ڏينهن اچي ويو. رائي به وڏي تياريءَ سان، سنوريل حالت ۾ سينئر تي پهتي. ٻين شاگردن کي پنهنجي سٺ نمبر جي ڳڻتي هئي، پر رائي جي نظر رڳو نعمان کي ڳولي رهي هئي. نيٺ، پري کيس نعمان نظر آيو، ڪتاب هٿ ۾، ۽ سموسا کائي رهيو هو، جن جي چٽي سندس ڪپڙن تي لڳي هئي سو صاف ڪري رهيو هو.

اوچتو راڻي وڏي ڪاوڙ ۾ پڪاريو:

"نعمان؟"

نعمان ڪنڌ ڦيرائي پويان ڏٺو، ته راڻي اچي بيٺي هئي. راڻي بنا ڪجهه چئي، نعمان کي زور جي چمات هنئي، ۽ سندس گريبان ۾ هٿ وجهي چيائين:

"تو منهنجي خط جو جواب ڇو نه ڏنو؟"

آخر چاهين ڇا ٿو؟"

نعمان ڪنڌ هيٺ ڪري، نرم لهجي ۾ چيائين:

"راڻي، گريبان مان هٿ ڪڍ. تماشو نه بڻاءِ، ڪافي ماڻهو ڏسي رهيا آهن."

راڻي زور ڀري چيو:

"مون کي جواب گهرجي، ڇو ته تو خط جو جواب نه ڏنو!"

نعمان چيو:

"ان ڪري نه ڏنو جو مناسب نه لڳو. مون سمجهيو ته منهنجي خاموشي کي ئي جواب سمجهي ويندي ۽...؟!"

راڻي پڇيو:

"پر مون کي ڪولي ٻڌاءِ ته تون آخر چاهين ڇا ٿو؟"

نعمان ٿڌو ساھ ڀري چيو:

"ڇا تون ٻهراڙين ۾ رهي سگهندين، راڻي؟"

راڻي ڪاوڙ مان چيو:

"دوڙخ تائين توسان ٻڌل آهيان! اڳتي ڳالهه ڪر!"

نعمان چيو:

"منهنجو ننڍي هوندي کان ئي رشتو طئي ٿيل آهي. ڇا ان هوندي به تون مون کي قبول ڪندين؟"

اهو ٻڌي، راڻي جو چهرو زرد ٿي ويو. گريبان مان هٿ ڪڍي، پري ٿي بيٺي. وڏي حسرت سان چيائين:

"اڙي بدبخت! اها ڳالهه تو مون سان پهرين چو نه ڪئي؟"

نعمان چيو:

"تنهنجي پيار جي ڪري! سوچيم، ڪٿي تون ناراض نه ٿي وڃين..."

اهو ٻڌي راڻي کي اطمینان ٿيو. سمجهي ويني ته نعمان سچ پيو چوي. تڏهن ئي راڻي جلد سندس سامهون جهڪي، ڪاوڙ تي معافي ورتي، پرس مان هڪ لاکيٽ ڪڍي ڏنائين، ۽ هڪ جوس. چيائين:

"مونکي معاف ڪجان، نعمان. شايد مان ڪاوڙ ۾ الاءِ ڇا ڇا ڳالهائي ويس."

نعمان "مرڪي چيائين:

"نه راڻي، مان سمجهي سگهان ٿو. تون منهنجي لاءِ خاص آهين."

راڻي جي چهر تي مرڪ تري آئي هئي، پر ان سان گڏ لڙڪ به. چيائين:

"نعمان، مان صرف تنهنجي آهيان. توکان جدا ٿي نه جيءَ سگهنديس. توسان ئي شادي ڪنديس، ڀلي تون مونکي دوزخ ۾ وٺي هلين."

نعمان سندس وات تي هٿ رکندي چيائين:

"نه راڻي، مان توسان گڏ آهيان. اهڙيون ڳالهيون نه ڪر، مهرباني ڪري."

راڻي لڙڪن سان ڀريل چهر تي سان چيو:

"مان هاڻ هلاڻ ٿي، پنهنجو خيال رکجان، ۽ مونکي معاف ڪجان نعمان، شايد توکي تڪليف ڏنم."

نعمان چيو: نه راڻي ڪا به ڳالهه ناهي.

راڻي موڪلائي رواني ٿي وئي هلي.

هاڻ نعمان راڻي کان انتقام ڪهڙي ڏوهه جو پيو وٺڻ چاهي..؟

انتقام اهو پيو وٺڻ چاهي ته راڻي جي چڪر ۾ آءٌ خوار ٿيس، ۽ راڻي جي والد به منهنجي گهر ۾ اچي مونکي مار ڏني..

ٻيو ته نعمان کي خط ڏيکارڻ جي به خبر نه هئي ته اها حرڪت ڪنهن ڪئي هئي نعمان اهو الزام به راڻي تي هنيو ويٺو هو ..

مطلب نعمان پاڻ سان بيواجبي سمجهي رهيو هو ته راڻي جي والد مونکي اجائي مار ڏني، ڇو ته پيار ڪرڻ واري غلطي نعمان سندس ڏيءَ راڻي جي سمجهي ويٺو هو..

هونئن به اڪثر معاشري ۾ ڪي مرد اهڙا ضرور هوندا آهن، جو پنهنجي ذاتي انتقام وٺڻ لاءِ عزتن تي وار ڪندا آهن... نعمان به ساڳيءَ ريت راڻي جي والد کان ۽ راڻي کان انتقام وٺڻ لاءِ راڻي جي عزت تي وار پيو ڪري...

ان ڳالهه جو راڻي کي اندازو نه هو ته نعمان جي دل ۾ ڇا آهي، ۽ نعمان ڪو انتقام وٺڻ جي چڪر ۾ آهي. راڻي نعمان کي بي انتها چاهيندي هئي، نعمان به راڻي جي پيار جو فائدو وٺندي انتقام پني ورتو...

ميٽرڪ جا امتحان هلندا رهيا، راڻي ساڳيءَ ريت نعمان کي ڀارتون ڪندي رهي...

جڏهن آخري پيپر هو، تنهن ڏينهن راڻي سوير آئي، اچي نعمان سان گڏ ويٺي. وهندڙ لڙڪن سان نعمان کي چوڻ لڳي ته:

"اڄ آخري پيپر آهي جاتي، سڀاڻي کان پاڻ شايد ائين روز نه ملي سگهون، مگر توسان روز ملڻ جي عادي ٿي وئي هيس.

ان ڪري نعمان، شايد هاڻ توکان جدا نه رهي سگهان، ڪوشش ڪجان ته راڻي کي جلدي پنهنجو پاڻ وٽ گهرائي وڃان؟"

نعمان چيو:

"راڻي، تون بي فڪر ٿي وڃ، پاڻ جلدي ۾ شادي ڪري هميشه لاءِ هڪ ٿي وينداسين."

نعمان راڻي کي پڪ ڏني، مگر راڻي نعمان کي وري به ڳرائڻي پائي چوندي رهي:

"نعمان، هن راڻي جي ڀارت اٿي آهي، ڪڏهن توکان جدا جيءُ نه سگهندي..."

راڻي چيو:

"۽ ها، اڄ کان پوءِ پاڻ آهون سامهون مشڪل ملي سگهون سواءِ خطن جي، سو خطن جو جواب ضرور ڏيندين ڇري!

توڪي ڪهڙي خبر ته مان ڪيترو تنهنجي خط جي جواب جو انتظار ڪندي آهيان؟"

نعمان راڻي کي دل ڄاڻ ڏيندي چيو:

"نه، منهنجي راڻي، هاڻ ضرور جواب ڏيندس..."

راڻي چيو:

"نعمان، توکي ياد آهي، مون هڪ خط لکيو هو، جنهن جو تو جواب ڏنو هو؟"

نعمان چيو:

"جي ها، ڇڻيءَ ريت ياد آهي."

راڻي چيو:

"پوءِ هاڻ ڇا ٿو چوين؟"

۽ ها، خبر ٿئي؟ سو خط مون سنڀالي رکيو آهي، جنهن خط ۾ تو لکيو هو ته ميٽرڪ پاس ڪرڻ کان پوءِ پاڻ ڪو

فيصلو ڪنداسين..؟

هاڻ ٻڌا، تو ڪهڙو فيصلو ڪيو؟"

نعمان مذاق ڪندي چيو:

"اگر جي تون ۽ مان فيل ٿي پنون، ته پوءِ؟"

ان ڪري، رزلٽ اچڻ تائين صبر وري به ته ڪرڻو پوندو؟"

راڻي چيو:

"تون مونکي ڪلنر ڪري ٻڌا، پوءِ رزلٽ به اچي ويندو."

نعمان چيو:

"ها، اگر رزلٽ ۾ ٻئي پاس ٿي وياسين، ته پوءِ done آ..."

"پر...؟؟؟؟؟؟؟؟"

راڻي چيو:

"ڇا پر؟؟"

نعمان چيو:

"پر يار راڻي، مون وٽ ايترا پئسا ته ناهن، پوءِ ڪنهن شادي ٿيندي؟"

راڻي وري به دل ۾ خيال ڪيو ته نعمان پئسن جو بهانو ڪري نٿاڻ پيو چاهي.

راڻي چيو:

"پئسا مان ڪري وٺنديس، ۽ مون وٽ پنهنجو جيڪو سون وغيره آهي، سو به پاڻ سان گڏ کڻي اينديس... انهن مان

خرچ ڪري وٺنداسين بي ڳالهه ڪر؟"

ڇو ته راڻي جو والد پئسي وارو هو، ۽ راڻي کيس وڏي ڌيءَ هئي. ان ڪري راڻي دادلي هئي، راڻي تي کيس راض

به وڏو هو. راڻي کي وڏو پائيندو هو، سون وغيره يا پئسو جام هوندو هو راڻي جي هٿن ۾...

دراصل نعمان چاهيو ئي اهو پني ته راڻي کان پئسا به ڦٽائجن

ڇو ته هاڻ نعمان راڻي سان پيار نه، فقط انتقام وٺڻ پني چاهيو ته:

"راڻي جي والد مونکي منهنجي گهر ۾ اچي ڇو مارايو؟"

هاڻ راڻي جي پيار جو سهارو وٺي کيس بدنام به ڪيان، ۽ پئسا به کائي وڃان..."

نعمان راڻي کي جواب ڏيندي انگريزي جو لفظ استعمال ڪندي چيو:
"It's OK. جيڪر توهان ايترو ڪجهه ڪري سگهو ٿا، ته پوءِ مان راضي آهيان."

راڻي تڪڙ ڪندي چيو:
"پوءِ تاريخ ڏي، ته ڪهڙي تاريخ رکون؟"

نعمان چيو:
"ها، تمام جلد توکي تاريخ ڏيندس، پوءِ تيار ٿي اچجانءِ، پوءِ پاڻ هلي ڪورٽ ۾ شادي ڪنداسين."

راڻي ڪجهه ڏينهن ترسي، وري به ان پنهنجي سهيلي سلما جو سهارو وٺندي نعمان کي ٻيهر خط لکيو ته..

نعمان منهنجي جان، تون ڪيئن آهين؟

اميد ته ٺيڪ هوندي؟

منهنجي جلد نعمان، انتظار مٿي برابر گذري رهيو آهي. هڪ ڀل به اوهان کان جدا هزارين سال لڳي رهيو آهي. مان سمجهان ٿي، ڪجهه ڏينهن ٿيا اوهان کي نه ڏٺو آهي، پر ايئن پيو محسوس ٿي رهيو آهي ته چئن صديون گذري ويون هن تنهنجي راڻي کي تنهنجو انتظار ڪندي؟

منهنجي جان، هاڻ جلدي ديدار ڪرا يار؟

۽ ڪوشش ڪر، جلدي ڪو فيصلو ڪري ٻڌا، متان تنهنجي انتظار ۾ هي امانت طور مليل ساھ نه هليو وڃي، ۽ تون سمجهي ته راڻي مونسان بيوفائي ڪئي..!

ان ڪري جلدي ڪو فيصلو ڪري ٻڌا؟

هاڻ بس تنهنجي تاريخ جو انتظار آهي. مان تيار ويٺي آهيان، رڳو تون تاريخ ڏي ته پاڻ جلدي هتان ڪوهين ڏور هليا هلون، جتي پنهنجو ڪو به ويري نه هجي، جتي بس پاڻ پئي هجون..؟

هي صدين جا انتظار ۽ آسرا سڀ هڪ لهڙي منجهه لهي وڃن؟

منهنجي جان نعمان، مونکي اڄ ئي پنهنجي خط جو جواب ڏجان؟

منهنجي پيار ۽ پنهنجي راڻي جو قسم ٿئي، انتظار نه ڪرانجان؟

نعمان خط پڙهي دل ۾ ڏاڍو خوش ٿيو ته هاڻ راڻي مڪمل منهنجي چار ۾ ڦاسي چڪي آهي، ۽ هي سڀ کان بهتر وقت آهي راڻي کان انتقام وٺڻ جو، ڪٿي راڻي جا ارادا مٽجي نه وڃن..

نعمان جو راڻي کي ڏنل جواب:

راڻي، مان بلڪل ٺيڪ آهيان. تنهنجي ئي خط جو انتظار ڪري رهيو هيس، ۽ پاڻ ٻنهي جي ساڳي ڪيفيت آهي.

راڻي، هاڻ جدائي جو هڪ ڀل صدين برابر گذري رهيو آهي..

ان ڪري منهنجي به ڪوشش آهي ته پاڻ جلد هڪ ٿي، ايندڙ زندگي جا ڪي ڀل گڏ گذاريون.

نعمان وڌيڪ خط ۾ لکيو ته آچر جي ڏينهن توکي تاريخ ڏيندس، ڇو ته مان اڃان گهر ناهيان ويو. گهران به چڪر هڻي اچان ۽ گهر وارن سان به صلاح ڪري اچان، ان ڪري آچر واري ڏينهن تون وري سلما کي موڪلجان، توکي مڪمل جواب ڏيندس..

راڻي کي جڏهن پنهنجي محبوب جو لکيل خط مليو، راڻي خوشي مان ڳوڙها روڪي نه سگهي. وهندڙ ڳوڙهن سان خط پڙهي ختم ڪري..

هاڻي راڻي سلما کان صلاح وٺي رهي آهي ته،

"ڇا سلما مان ايئن سهي ڪري رهي آهيان يا غلط..؟"

سلما چيو، "نه راڻي، مان ان جي باري ۾ توکي ڪائي صلاح نٿي ڏيئي سگهان، ڇو ته ممڪن آهي تو فيصلو ڪري ڇڏيو هوندو. هاڻ منهنجي صلاح ڏيڻ توکي ڏکائڻ جي برابر هوندو، ان ڪري راڻي مان ويندي ويندي توکي ڏکائڻ نٿي چاهيان."

راڻي چيو، "پلا صلاح نه ڏي، تون منهنجي بچين جي دوست آهين، منهنجي طبيعت کان واقف آهين. ڇا مان اهڙو قدم کڻڻ ۾ ڪامياب ٿي ويندس..؟"

سلما چيو، "راڻي، تون ته ڪامياب ٿي وينءِ، ٻيو ڪين ڪامياب ٿينديءِ..؟"

راڻي چيو، "ڇڏ، هاڻ انهن ڳالهين کي، ۽ ٻي ڳالهه ڪر، ۽ مونسان ڪچهري ته ڪري وٺ، وري الانِي ملون يا الانِي نه..؟"

راڻي سلما کي آخري ڀارت ڪندي..

راڻي پنهنجي سهيلي سلما کي چوڻ لڳي،

"اي منهنجي راڻي پيڻ سلما، مان هاڻ انڪريب توکان پري هلي وينديس، مگر منهنجي ڀارت ٿي..؟"

منهنجي گهر وارا ته منهنجا دشمن ٿي پوندا، مگر تون منهنجو دشمن نه ٿجان..؟

منهنجي سار سنڀال ضرور لهجان، الانِي تنهنجي هي راڻي ڪهڙي حالت ۾ هجڻي. ڪڏهن اهڙو ڪم ڪرڻ جو سوچيو به نه هيو، مگر نعمان جي پيار اهڙو ته بيوس بڻايو، جو ايئن ڪرڻ کان سواءِ ڄڻ ته ٻيو ڪو رستو ۽ حل به ناهي. پر بس، فقط تون مونکي نه وسارجان."

سلما، راڻي جون اهي ڳالهيون ٻڌي، ذري گهٽ روئڻ جهڙي ٿي وئي. ڏيري ۽ ڏڪاري آواز ۾ چيو،

"نه راڻي، نه مان توکي ڪڏهن نه وسارينديس.

پر ها، هتان وڃڻ کان پوءِ مونکي پڪ آهي ته راڻي، تون مونکي ضرور وساري ڇڏينديءِ، ڇو ته توکي نعمان ملي ويندو، پوءِ توکي مان ياد نه رهنديس..؟"

راڻي سلما کي پاڪر پائي چيو،

"نه منهنجي ڏکڻ سڪن جي ساٿي، ڪڏهن به نه... توکي ڪڏهن ڪون وسارينديس.."

هي منهنجو پنهنجو رايو آهي سلما ۽ راڻي جي ڳالهين تي..

(From Writer)

انسان جي ڪهڙي ڪيفيت هوندي ان وقت، جڏهن انسان ڪو اهڙو فيصلو ڪري رهيو آهي، جنهن فيصلي ڪرڻ سان پنهنجو گهر، پنهنجا مٽ مائٽ، پيڙن، پائڻ ڇڏڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي، ۽ جيڪي قريبي دوست اٿس، انهن کان موڪلائي رهيو آهي.

يقينن، عجيب منظر ۽ لمحا هوندا، جن جو اصلي روپ ۽ درد ته ڪو وڏو ليڪڪ به نٿو لکي سگهي، ڇو ته ان وقت دل ۾ هزارين اٿڻ ۽ هزارين خيال هوندا: الانِي ڇا ٿيندو؟ الانِي ڪهڙو وقت ايندو؟ الانِي ڏکيو ٿيندس هن قدم کڻڻ سان يا الانِي سگهو؟

مگر هزارين سوال ۽ جواب ملن ٿا، اهڙي وقت تي..

خير، بي ڏينهن تي نعمان گهر وارن سان صلاح ڪرڻ لاءِ نڪتو.
گهر ويو، پنهنجي بابا سان صلاح ڪئي ۽ سڄي حقيقت ٻڌايو ته،
"راڻي سان منهنجي ڪا دلچسپي ناهي، راڻي به منهنجي بي عزتي ڪئي، ۽ راڻي جي پيءُ به منهنجي بي عزتي ڪئي. ان ڪري راڻي کان ۽ راڻي جي پيءُ کان بس بدلو وٺڻ لاءِ راڻي سان شادي ڪري رهيو آهيان..."
نعمان جو والد - الله پاڪ وڏي جمار ڏيس - باقي، هو نعمان کان ئي پتي وڪون اڳتي. تنهن به چيو،
"اگر اها ڳالهه آهي ته ضرور بدلو وٺڻ گهرجي..."
چو ته پهراڙي جا ماڻهون احمق ۽ بي سمجه هوندا آهن اهو ٿوري ڳالهه ڪي سندس بي عزتي سمجهندا آهن ان ڪري نعمان کي چوڻ ڏيئي ڇڏيو..
هاڻي جڏهن نعمان کي پنهنجي پيءُ به انتقام وٺڻ تي راضيو ۽ دلچسپي ڏيکاري، ته نعمان هيڪانڊو خوش ٿيو. راڻي جا ڏينهن ڳڻڻ لڳو ته،
"جيڪا راڻي پاڻ کي راڻي سمجهي رهي هئي، هاڻ ان راڻي کي خبر پوندي ته نعمان جي بي عزتي جو انجام ڇا ٿيندو آ...!"

نعمان گهران واپس آيو، ۽ آچر واري ڏينهن راڻي جو وري خط نعمان کي مليو:
"اي منهنجي سر جا سائين، پوءِ ڇا سوچي رهيو آهين...؟"
نعمان خط جو جواب ڏيندي چيو،
"منهنجي راڻي، اهو ئي سوچي رهيو آهيان، جيڪو تون سوچي رهي آهين.
۽ ها، سپاڻ رات 2 بجي ڌاري، توهان جي گهر جي پاسي ۾ جيڪو پارڪ آهي، ان پاسي نڪري اچجانءِ. پوءِ نڪري هلنداسين."

راڻي خط پڙهي ڏاڍي خوش به ٿي پيئي، ته ساڳي جاءِ تي وري مايوس به ٿي ويئي، ۽ اڪيليءَ ۾ سندس سوچن جي گهيري ۾ اچي ويئي. پاڻ سان پاڻ سوال جواب ڪرڻ لڳي، ۽ پاڻ کي سنڀالڻ جي ڪوشش ڪري رهي آهي.

هاڻ راڻي پاڻ سان پاڻ مخاطب ٿيندي چوي پيئي:
"راڻي، تون هي ڇا ڪري رهي آهين؟
راڻي، تنهنجي امي توهان کي پيار ٿي ڪري، جيڪا رات جو سمهڻ مهل توکي هندوري ۾ لوڏي ننڊ سمهاري، پوءِ پاڻ سمهندي آهي؟
راڻي، تنهنجي هوندي به جيڪو گهر جو سڄو ڪم ڪار پاڻ ڪندي آهي، ڪڏهن به توکي ڪم جو نه چيو آهي - ايتري قدر جو اڄ تائين تنهنجا ڪپڙا ڌوڻ کان وٺي استري به ڪري ڏيندي آهي - ان تنهنجي امي جي ڪهڙي حالت ٿيندي تنهنجي اهڙي قدم کڻڻ سان؟
راڻي، هوءَ تنهنجي ننڍڙي پيڻ، جيڪا اڃا تائين بانڊڙا پيئي پائي، جنهن کي تون روز ڪيڏائين ٿي، جي راڻي تون ويندي هلي، ته ان کي ڪير راند ڪرايڻدو؟
هوءَ مون کان پوءِ ڪنهن سان ڪيڏندي؟
۽ راڻي، توهان جيڪو ويهي TV ۾ ڪارٽون ڏسندي آهي ۽ توکان بار بار هر شيءِ جي پڇا پيئي ڪري، تنهن کي ڪير ٻڌائيندو؟

ان منهنجي ننڍڙي پيڻ جو ڇا ٿيندو، جنهن جي مون کان سواءِ ڪا ٻي پيڻ يا ڀاءُ ناهي؟
امي وارن کان منهنجي ننڍي پيڻ ٻائي ٻولين ۾ جڏهن پڇندي ته 'منهنجي پيڻ راڻي ڪٿي آهي؟' ته امي وارا ڇا ٻڌائيندا؟ ته 'راڻي پڇي ويندي آهي!'

۽ راڻي، تنهنجي وڃڻ کان پوءِ تنهنجي ابو جي ڪهڙي حالت ٿيندي، جيڪو اڄ تائين توکي پنهنجي هٿن سان ويهي ڪارائيندو آهي؟

راڻي، توکي ياد آهي جڏهن تون ننڍي هئي، ابو توکي ڪلهي تي کڻي ميلو گهمائيندو هو؟

۽ توکي ميلي ۾ جهولي تي چاڙهيندو هو؟

هڪ چڪر تون جهولي تان ڪري پيئي هئين، توکي ٻوڙي اچي کڻي پنهنجي ڇاتي سان لڳايو هو؟

۽ راڻي، تنهنجي ضد ڪرڻ تان ميلي مان توکي ريمورٽ واري گاڏي وٺي ڏني هئي، جيڪا اڄ تائين پيئي آهي!

راڻي، ننڍپڻ ۾ جنهن تنهنجو هر انگل پورو ڪيو هو، صرف ننڍپڻ ۾ نه، هاڻ به تو انگل ڪيو ته: "مون کي سونيون

چوڙيون ۽ ڪنن جا جهومڪ وٺي ڏي." تنهنجي فرمايش پوري ڪرڻ لاءِ اڏارا پنسا کڻي، تنهنجي لاءِ سونيون

چوڙيون ۽ جهومڪ ٺهرائي آيو...

راڻي، تنهنجي پوڙهي پيءُ جو ڇا ٿيندو، جنهن کي توهان ٻنهي ڌيئرن کان سواءِ ڪا به اولاد ۽ سهارو ناهي؟

۽ راڻي، تنهنجي وڃڻ کان پوءِ تنهنجي دوست سلما کي سهيليون ڇا چونديون؟ ته 'راڻي ڀڄي ويئي'!

(معذرت سان، هتي هڪڙي ٻي ڳالهه ڪندو هلان)

ته سلما ڪير هئي؟ ڇو ته سلما جو نالو ٻڌڻ کان پوءِ پڙهندڙن جو خيال سلما ڏانهن به وڃي سگهي ٿو ته سلما

ڪير هئي، ۽ ڪيئن اوچتو وڃ ۾ تنججي پيئي؟

سلما شيخ هئي. سلما وارا غريب هئا. سلما جي پيءُ جو پٽيواليءَ جي نوڪري هوندي هئي. نوڪري ڪرڻ کان پوءِ

دڪان هوندو هيس، جنهن دڪان تي ويهندي هو.

پر وڏو ڪڙڪ هوندو، ٻن جون ٻيڙيون پيئندو هو. نالو هوندو هيس "خدا بخش"، مگر چوندا سڀ "ڇاڇا خدو هس".

مطلب، ڇاڇا خدا بخش کان جيڪڏهن ڪا شيءِ ورتي، ته وري واپس نه ٿيندي - اهڙو ته اصول پرست هوندو هو.

(ڪهاڻي ۾ اڳيان ڇاڇا خدا بخش بابت ضرور لکندس، ڇو ته ويچارِيءَ سان به وڏو برو ٿيو هو. مگر فلحال پاڻ راڻي

ڏانهن وري ٿا هلون، ڇو ته راڻي جو ڏک ڇاڇا خدو کان سواءِ شهزادن کي محسوس ٿي رهيو آهي.)

راڻي جو پنهنجي گهر ۾ هي آخري ڏينهن هو. راڻي جي دل ۾ هزارين خيالن جا طوفان اٿي رهيا هئا. ڪيترا خيال

راڻي جي ذهن تي گردش ڪري رهيا هئا.

راڻي کي پنهنجي سوالن جا جواب نه پئي مليا...

ايتري ۾ راڻي جي سهيلي سلما راڻي سان ملڻ لاءِ ڪمري ۾ داخل ٿي، ته راڻي روئي رهي آهي.

جلدي ۾ اچي راڻي کي پاڪر پائي، راڻي جا وهندڙ لڙڪا اڳهي ڀڄي پيئي:

"راڻي ڇا ٿيو؟ ۽ تون سڌي سڌي پيئي روئين، ڇا ٿيو راڻي؟ مون کي ٻڌا، توکي ڪنهن ڪجهه چيو ڇا؟"

راڻي چيو: "نه سلما، مون کي ڪنهن ڪجهه ڪون چيو، مگر پنهنجي قسمت تي پيئي رونان!"

"ڇو راڻي، ڇا ٿيو تنهنجي قسمت کي؟"

"سلما، اڃا تون پڇين ٿي ته ڇا ٿيو منهنجي قسمت کي؟

سلما، منهنجي قسمت مون کي اهڙي موڙ تي بيهاري ڇڏي، جو مان ڪڏهن تصور به نٿي ڪري سگهان!

هڪ پاسي نعمان سان پيار، ۽ نعمان جو ايڏو ويساهه - ان کي به ته ٿوڙي نٿي سگهان.

ٻي پاسي پنهنجا گهر وارا، جتي منهنجي امي، ابو جو مون کان سواءِ ڪو به ناهي.

۽ ٻيو، هي منهنجو گهر، جتي مان ڪيڏي ڪيڏي وڌي ٿي آهيان. جتي منهنجو بچين گذريو آهي، جنهن گهر سان منهنجون يادون سلهاڙيل آهن.

جنهن ۾ منهنجا ننڍپڻ جا رانديڪا پيا آهن، جن کي امي سنڀالي رکيو آهي.

ڇا منهنجي وڃڻ کان پوءِ، امي انهن کي ڏسي ڇا سوچيندي؟

۽ امي مٿان ڇا گذرندو...؟"

سلما چيو:

"راڻي، جيڪڏهن اها ڳالهه آهي، ته پوءِ ڪنسل ڪر سڄي پروگرام کي. اڃان به وقت ويو ناهي. ڇڏِ نعمان کي، معذرت ڪر نعمان کان، ته مان نٿي اچي سگهان."

راڻي ڪاوڙ واري لهجي ۾ سلما کي چيو:

"سلما، ڇا پوءِ مان نعمان کان سواءِ زندهه رهي سگهنديس؟

نعمان جو مون سان ايڏو پيار، ۽ مان ان سان دوکو ڪيان؟

نه سلما، نه! راڻي مري ته سگهي ٿي، مگر پنهنجي ڪيل واعدن تان هرگز نٿي ڦري سگهي!

ڇاهي مون کي سڀ ڪجهه ڇڏڻو پيو، ته ڇڏي وينديس، مگر نعمان سان بي وفائي نه ڪنديس."

سلما چيو:

"پوءِ، ڇلو! نيا پنهنجو ڪيل واعدو، پوءِ الله مالڪ آهي!"

راڻي چيو:

"بلڪل ايئن ٿيندو. مگر سلما، مان ڇا ڪيان، مون کي ڪجهه سمجهه ۾ نٿو اچي.

نڪي گهر ٿي ڇڏي سگهان، نڪي نعمان سان دوکو ٿي ڪري سگهان.

راڻي، هڪ پاسي ته ٿيڻو پوندو. پوءِ ڪر توڪل. پوءِ الله مالڪ. جيڪو ٿيو، سو ڏٺو ويندو."

سلما، راڻي ڏي يڪو غور سان ڏسي رهي هئي.

ته راڻي چيو:

"ڇا ٿي ڏسين؟"

سلما چيو:

"اهو ٿي ڏسان ته اڄ کان پوءِ، شايد هي سلما جون اکيون ڪڏهن به تو راڻي کي ڏسي نه سگهنديون.

ان ڪري توکي ڏسي ته وٺان.

۽ سلما چيو: راڻي، سڄي به تون پنهنجي نالي جيان، واقعي به راڻي ٿي لڳين!

الله ڪري نعمان به توکي ايئن راڻي بڻائي رکي؟

سلما چيو:

"راڻي، مان يقين سان ٿي چوان ته نعمان جي سڄي خاندان ۾ تو جهڙي چوڪري ڪانه هوندي.

تو کي ڏسي، حيرت ۾ ضرور پوندا.

ته صرف نالو نه، حقيقت ۾ به راڻي، تون واقعي راڻي ٿي لڳين."

راڻي واقعي وڏي حسين هئي.

راڻي جي والد کي جڏهن اولاد ۾ پهرين ڌيءَ ڄاڻي، ته خوبصورت ۽ حسن ڏسي، نالو به 'راڻي' رکيو.

راڻي چيو:

"هاڻ ڇڏ سلما، منهنجي تعريفون گهڻيون ڪيون اٿئي.
۽ رات مون وٽ ضرور اچجانءِ، ڪجهه گهڙيون توسان ته گڏ گذاري وڃان.
وري الاءِ سلما، توکي ڏسان به الاءِ نه."

سلما چيو:

"راڻي، مان رات تائين توسان گڏ آهيان."

سلما ۽ راڻي ڪچهريون ڪري رهيون.

ته راڻي جي امي، راڻي ۽ سلما لاءِ ڇانهن کڻي آئي.

ڇانهن پيئندي راڻي چيو:

"سلما، هي اڃ آخري ڇانهن آهي توسان."

اها ڳالهه ٻڌي، سلما جون اکيون پرڃي آيون.

ته راڻي سلما کي حوصلو ڏيندي چيو:

"اڙي ڇري! تون پريشان نه ٿي، پاڻ وري ملنداسين."

ڪڏهن سلما راڻي کي ٿي دلاسا ڏني، ته وري ڪڏهن راڻي سلما کي ٿي دلاسا ڏني.

نيٺ، جڏهن رات ٿي، رات جي ماني به سلما ۽ راڻي گڏ ڪاڏي.

ڪافي دير تائين سلما، راڻي سان ويٺي رهي.

نيٺ، ڪافي دير ٿي ويئي.

سلما روئي، راڻي کان موڪلائي نڪتي.

سلما، پنهنجي چيچ مان منڍي لاهي راڻي کي آخري نشاني طور ڏني.

۽ راڻي پنهنجي ڪنن مان جهومڪ لاهي، سلما کي ڏيندي چيو:

"انهن کي هميشه سنڀالي رکجانءِ."

مگر سلما پنهنجي اکين جي بند کي روڪي نه سگهيو.

سلما روئڻ ۾ ٻڏي ويئي.

وري راڻي، سلما کي پاڪر پائي پرڇايو.

نيٺ، راڻي کان موڪلائي نڪري ويئي.

راڻي کي آخري پاڪر پائي، روئيندڙ لڙڪن سان ڳل تي چمي ڏني، دعا ڏيندي نڪري ويئي.

نيٺ سلما ويڇاري ويندي رهي.

راڻي کي 2 بجي جو انتظار راڻي جي دل ۾ هزارين خيال گردش ڪري رهيا هئا نيٺ راڻي سوچي سوچي ان نتيجي تي پهتي ته شايد حالات ڪنٽرول ٿي ويندا ۽ جيئن اڪثر ٿيندو آهي ڪافي ڇوڪريون پڇي وڃي پنهنجي پسند جي شادي ڪنديون آهن پوءِ بعد ۾ مجبورن مانت ان رشتي کي قبول ڪري وٺندا آهن کيس گهر اچڻ وڃڻ جي اجازت ڏيندا آهن

راڻي به ائين سوچيو ته مونسان به منهنجا مائٽ وڏو پيار ڪندا آهن' فلحال مونڪي شادي ڪرڻ نه ڏيندا مگر اميد آهي ته شادي کان بعد راضي ٿي ويندا هاڻ راڻي هڪڙي اميد طور اهو قدم کڻي رهي آهي ...

وڏي انتظار کان پوءِ نيٺ رات جا 2 ٿيا راڻي وڏي هوشيارِي ۽ داناءِ منڊي سان نڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي وئي.

ڇو ته راڻي جو پرنسل سامان راڻي جي ئي هٿ ۾ هوندو هو' ۽ ٻيا پنيسا راڻي پهرين ئي پاڻ وٽ رکي ڇڏيا هئا" راڻي آهستيگي سان ٻاهر نڪري وئي ته نعمان ان پارڪ جي پاسي ۾ هڪ پراڻي موٽرسائيڪل جهليو بيٺو آهي جنهن جي سولي بتي نٿي ٻري .. راڻي وڃي وڏي خوشي مان نعمان کي پاڪر پاتو پوءِ نعمان سان نني زندگي گذارڻ جو وچن ڪري گاڏي تي چڙهي رواني ٿي وئي....

رات جو شهر مان نڪري هڪ دوست وٽ رهيا ٻي ڏينهن ڪراچي ۾ ڪورٽ ميرج ڪري ڪجهه ڏينهن لاءِ ڪراچي ۾ رهڻ جو فيصلو ڪيو ڇو ته راڻي وٽ پنيسا جام هئا ڪجهه وقت تنهن پنيسن سان نڪري وڃڻو هو جيسين وڃي پونتي ماحول نري. ..!

سلما لاءِ صبح نه ٿي هئي ڄڻ ته قيامت ڪڙڪي پئي هئي اها سلما جو صبح جو لوٽو کڻي در در تان لسي لپ وٺڻ ويندي هئي اڄ سلما پنهنجي ماء جي اپ ڌاريندڙ رڙن ۽ دانهن تي اٿي جيئن صبح اٿي سلما مايوس ٿي وئي پنهنجي ماء کان پڇي پئي ته امان ڇا ٿيو هي ٻاهر هيڏا ڳوڙ ۽ فائرنگ ڇا جي آهي ..؟

ته سلما جي امڙ ڪاوڙ ۾ سلما کي چيو ڪني هي سڀ ڪجهه تو ئي ته ڪرايو ۽ هاڻ تون پڇين ٿي ته هي سڀ ڇا آهي ..؟

سلما حيران ٿي وئي نه امي نه مون ڪجهه ڪون ڪرايو آهي ..؟

تو ڪون ڪرايو آهي ته پڙهين کي ٻڌي ڪٿي ويا اٿئي هاڻ الله خير ڪري ..

سلما ٻوڙندي دروازي تي آئي دروازو کولي ٻاهر ڏسي ته بابا کي ست فٽ قد وارا ٻه همراھ ٻگها ۽ ڪارا رڌ گيهلندا پيا وڃن.

سلما ٻوڙندي وڃي پنهنجي پيء کي چنڀڙي پئي ۽ انهن کي چوڻ لڳي ته ڇڏيو منهنجي بابا کي. منهنجي بابا جو ڪو به ڏوه ڪونهي. ته انهن مان هڪڙي چاچا خدا بخش مان هٿ ڪڍي سلما کي چماٽ وهائي ڪڍي ته پوءِ مطلب تنهنجو ڏوه آهي ..؟

چاچا خدا بخش وڏي حوصلي سان چيو ننگري کي نه ماريو توهان کي مارڻو آهي ته مونڪي ماريو باقي ننگري مان هٿ ڪڍو چاچا خدا بخش سلما کي ڇڏائي گهر موڪليو پاڻ ويو هليو انهن سان...

چاچا خدا بخش تي راڻي جي اغوا جو ڪيس لڳرائي ڪيس جيل موڪلي ڇڏيو جنهن کان روز شهر جا ننڍا ٻار ريوڙيون وٺندا هئا هاڻ چاچا خدا بخش جو دڪان به هميشا لاءِ بند ٿي ويو هو...

راڻي ۽ نعمان ڪجهه ڏينهن ڪراچي رهڻ کان پوءِ ڏٺو ته ماحول ماڻ آهي ان ڪري ڳوٺ هليا هلون ڇو ته راڻي وارن پنهنجون پوريون ڇاڇا خدا بخش وارن مان ڪيون سو نعمان کي ڇا ڏسن ها ..

هاڻ نعمان ۽ راڻي گهر ڏانهن نڪتا راڻي دل ۾ خيال ڪيو ته هاڻ هميشا جي لاءِ آزاد ٿي وئي آهيان..

هاڻ راڻي وڏي خوش هئي نعمان سان شادي ڪرڻ کان پوءِ جڏهن چار ڪلاڪ سفر ڪرڻ کان پوءِ نعمان جي گهر پهتا ته نعمان وارن جو هڪڙو ڪچين سرن سان ٺهيل ڪمرو آهي ٻيا سڀ ڪڪائوا گهر جهوپڙيون ٺهيل ٻاهرڙي جو ماحول جتي ماڻهون وڻن جي هيٺان ڪٽون رکيو قميصون لاهيو ستا پيا آهن ته ڪي گڏ ويٺا چلم جا سوٽا هڻي وڏا وڏا ٽهڪ ڏيئي رهيا آهن..

گهرن جي پاسي ۾ مايون ويڇاريون لاجرو پيون ڪن مڙس انهن وڻن هيٺان ڪٽن تي ستا پيا آهن!!

واشروم ڪرڻ لاءِ گهرن جي برابر ۾ سائيڊ تي سرن جا ٻوڙا هئا جهنگ هيو جتي سر ۽ ليون جام هيون سو اوڏهين وڃڻو پوندو هو

ان جهنگ جي ڀر ۾ هڪ وڏو ڪوھ هيو جنهن مان مايون پاڻي ڀري رهيون هيون...!!

اڃانڪ رڙو رڙو ٿي وئي ته وارو ڪيو ماسي سيل ڪوھ ۾ ڪري پني سڀ ڇڄي ويا ماسي سيل کي ڪوھ مان ڪڍڻ ته راڻي به ڊوڙندي وئي وڃي جهاتي پائي ڪوھ ۾ ڏسي ته ڪو ڏيڍ سوڦٽ ڀري اندر اونڌاھ ۾ پيو پاڻي ڏسجي ..

پاڻي ڀري ڪي مايون ته مٿي تي گهڙا / دلا ڪٿي آيون ته وري ڪن ٽائير جي ٽيوبن ۾ پاڻي ڀريو هو جيڪي گڏهن تي ڪٿي آيا...!!

هڪڙي ماسي پاڻي ڀري اچي پنهنجي مڙس کي وهنجاري رهي آهي اهو به ٻاهر سڀني جي سامهون مڙس کي گوڏ ٻڌي پني آهي. ماسي پٺا مهڻي وهنجاري پني پنهنجي جوڌي مڙس کي..!

جتي نه واشروم جي سهولت نه غسل خاني جي راڻي تعجب ۾ پئجي وئي ته هي ڇا آهي..؟

هي آون ڪهڙي ماحول ۾ اچي ويس...؟

ڇا مون جيڪي خواب ڏٺا هئا سي سڀ اهڙي ماحول ۾ رهڻ لاءِ ڏنا هئا ...؟

راڻي کي ڳوٺ جون ماسيون ڇاڇيون ڏسڻ آيون ڪا ماني ڪڍيو ناس جي ڇڀي پني هڻي ' ته ڪا ماسي تماڪ واري سلفي پني ڇڪي ' ته ڪنهن ماني جي هٿ ۾ پن جي پيڙي آهي ' ..

ڪنهن کي ته ڏند ئي ناهن ناس پني ڇڀن جي پاسي کان وهي رهي آهي وري پوتي جي پلانڊ سان اگهيو ڇڏي..

جي ڪنهن کي ڪي ٿورا گهڻا ڏند آهن به ناس ۾ ڪاريون ٿيون پيون آهن ..

ڪنهن کي پير ۾ ڇمپل به آهي ته ڪنهن کي ڇمپل به ناهي مائين کي ڦاٿل ڪپڙا ڪپڙن کي ڪي سوين رنگن جون چٽيون لڳل ...

هر هڪ ماني کي سال کن، جو ٻار ڪڇ تي، ته پنجون مهينو آهي، وري ٻيٽ سان آهي!!!!

ڪڇ واري ٻار جي سنگه پني وهي ايڏيون مڪيون تنهن سنگه جي وهڻ تي ڄڻ ماکي جون مڪيون ماناري تي ويٺل آهن ..

ڪڏهن ڪڏهن ماسي گار ڏيو ٻار جو پوتي جي پلانڊ سان پني سنگه صاف ڪري ته وري ڪڏهن ڪڏهن ٻار پاڻ ٻانهن سان پيو سنگه صاف ڪري ٻانهن تي ڇاپوڙا چڙهيل هجن ...

راڻي لاءِ هڪڙي ڪاري چانه ڪٿي آيا پيالي ۾ جنهن پيالي کي ميجڪ سان جوڙيو ويو هر جڳهه تان سيرون پيل نٿل پڳل راڻي چانه جا ٻ ڍڪ پري چانه موٽائي ڏني ..

راڻي تن ڪٽيل | ڪسيل / زنگيل ڪٽي ۽ پيالن جي حالت ڏسي چانه ته ڪون پيتي مگر راڻي ڪجهه ڪري به نٿي سگهي..

ڇو ته هاڻ راڻي کي هن گهر سان نپائڻو هو ۽ اهي ئي ٿانوَ ڪر استعمال ڪرڻا هئا اڄ نه ته سڀاڻ مگر هاڻ راڻي کي ڳوٺاڻي ماحول ۾ زندگي گذارڻي هئي تنهنڪري ماحول کي جلدي سمجهڻ ۽ سکڻ راڻي لاءِ تمام ضروري هئي...

راڻي جيڪا شهر ۾ هر روز رات جو مرغيون، ۽ مڇيون ، ڪاٺيندي هئي تن تي تريل نرم ماني سان..!!

سو اڄ راڻي کي مرغين، ۽ مڇين، جي بجاءِ رات جي ماني ٻهڙ سان ڪاٺ لاءِ ملي آهي ماني به جوئر جي جيڪا ٿوبي / دانگي تي پڄائي ويندي آهي..

(سا ماني الاهي ڪڙڪ ۽ سخت ٿيندي آهي)

هتي مان ٻهڙ لفظ جي وضاحت ڪندو هلان ته ' ٻهڙ لفظ ٻهراڙي جا ئي ماڻهون سمجهي سگهن ٿا .. ٻهراڙي جا ماڻهون ڪير ۽ لسي کي ملائي ٻهڙ ٺاهيندا آهن رات جي ماني اڪثر ٻهڙ سان به ڪاٺيندا آهن ..

ٻهڙ صحت لاءِ ڪافي پيرا نقصان ڪار به ثابت ٿيندو آهي ڇو ته ڪير ۽ لسي کي ملائڻ کان پوءِ جيئن ڪير ڦٽي وڃي ته ايئن ئي ٿيندو آهي مطلب ڪير ڦٽي ويندو آهي ٻهراڙي جا ماڻهون لفظي معنيٰ ۾ تنهن کي ٻهڙ سڏيندا آهن ...

ٿي سگهي ٿو ڪنهن علائقي ۾ الڳ نالي سان به سڏيندا هجن مگر مونکي ان هڪڙي نالي جي خبر اٿس ...

راڻي جيئن تينن ڪري رات جي ماني ته کاڌي پر هاڻ راڻي سمهڻ لاءِ پريشان آهي جيڪا راڻي بند ڪمرن ۽ نرم بسترن اينرڪنڊيشن ۾ بيٺ تي سمهندي هئي"

اڄ تنهن راڻي کي سمهڻ لاءِ هڪ چنل ڪٽ ملي جنهن جا پاوا واٽن سان ٻڌل هجن.

ٿورو چرڻ سان سوين ٿورن تائين چرڙائن جو پيو آواز وڃي ' اها اهڙي ڪٽ به ڪلي آسمان هيٺ جتي ڏکڻ جي هوا اهڙي ته تيز لڳي رهي آهي جو رڳي واري ۽ پاڻ اڏامي اڪين ۾ پيو پئي'

هوا جي تيزي جي ڪري وڻن جي ڌارن جا اهڙا ته ڪرڙا ٿي رهيا هئا جو راڻي کي خوف ٿي رهيو هو ته هي اهڙا خوف ناڪ آواز الانِي ڇا جا آهن" نيٺ راڻي سمهي رهي.

رات جو دير سان گڏڻ جي رڙين ۽ ڪٽن جي چهڪاٽ جا اڇاڪ آواز ٻڌي راڻي وٺي دانهون ڪرڻ لڳي گهر جا سڀ ماڻهون ٻوڙي آيا ته الانِي ڇا ٿيو راڻي کي

اڇي ڏسن ته راڻي سڄي ڏڪي پئي راڻي کان ڏکڻ جو سبب معلوم ڪيائون ته راڻي ٻڌايو ته مونکي خوف پيو ٿي مونکي ننڊ نٿي اڇي نعمان گهر وارن کي چيو توهان وڃي سمهي رهو هي چري آهي مان پاڻ هن جا خوف ختم ٿو ڪيان. ' راڻي کي نعمان دابا ڏيڻ لڳو ته هي ڪهڙو طريقو آهي آڏي رات جو دانهون ڪري سڀني جي ننڊ ڦٽائڻ جو.؟

راڻي مايوس ۽ ويچارِي ٿي چوڻ لڳي ته نعمان هي تون مونسان ڪيئن ڳالهائي رهيو آهين ..؟

نعمان مان تنهنجي ڪري هر شئي ڇڏي آئي آهيان ..؟

توڪي مناسب نٿو لڳي ته تون مونسان هاڻ اهڙو رويو اختيار ڪر ..؟

راڻي چوڻ لڳي ته نعمان مان قسم ڪئي ٿي چوان ته مونکي ٻپ پيو ٿي اهي اهڙا خوف ناڪ آواز مون زندگي ۾ اڳ ڪون ٻڌا هئا ..

نعمان چيو هاڻ اهي سڀ خوف ختم ڪر ۽ آرام سان سمهي ره پين کي به سمهڻ ڏي ۽ ها صبح جو اٿي امان سان جنب پيهڻ ۾ به مدد ڪجان ..؟

راڻي ڏڪندي ڏڪندي سمهي رهي مگر سڄي رات راڻي کي ننڊ ڪون آئي ...

نيٺ ڏٺائين هاڻ ٻيلي فجر جو وقت ٿيو چارو طرف ڪڪڙن جون ٻاڳون شروع ٿي ويون راڻي ويتر حيران ٿي وئي ته چوندا آهن رات جو ڪڪڙ ٻانگ ڏي ته سمجه نياڳ آهي.

ڇو ته راڻي ڪڏهن بهراڙي جو ماحول ڏٺو ني ڪون هيو ..

راڻي دل ۾ خيال ڪيو ته مطلب نصيب ۾ آهي ڪا وڏي نياڳ پوءِ الله خير ڪري ..

وري ڪناني ڪناني ڏسي ته مسجد جي آذان جي ڪا پري پري تائين آواز نه پيو اڇي سواءِ جيتن جي آواز جو ...

ٿوري دير کان پوءِ ڏٺائين هاڻ ٻيلي ٿيو ڪرڙا ڪٽ جي پاسي ۾ صفا ويجهو چرڪ پري جو اٿي لائيت منهن ۾ هڻي ڏسي ته اها نعمان جي ڪراڙي ماءُ پگهر ۾ شل ٿيو پئي آهي ناس واڇن کان پئي وهي ..

ڪڏهن ڏيڍو ٿي ٿڪ اچائي ته اڌ ڪپڙن تي لڳي وري اڌ اٿي ۾ پيو ڪري..

هاڻ راڻي وڏي غور سان پئي ڏسي ته مائي ان پٽر جي ٻنهي پڙن کي ڦيرائي رهي آهي جنهن ۾ داڻا پوڻ سان آواز ٻيو ته وري خالي هلڻ سان ٻيو آواز جنهن مان عجيب قسم جا آواز اچي رهيا هئا..

راڻي ويچاري شهري جي چوڪري جنهن سڄي زندگي هٿ جي چڪي / جنڊ ڏني ئي کان هني نه ڪڏهن ڪنهن ڳالهه به ڪئي هئي ته هٿ جي به ڪا چڪي هوندي آهي..

راڻي سا چڪي ڪٿان پيهي سگهندي جنهن جي راڻي کي خبر ئي ناهي مگر زوري نعمان موڪليو راڻي کي چڪي پيهڻ لاءِ ...

راڻي وڃي ان وڏي مائي سان مدد ڪرڻ لڳي پر راڻي جا نازڪ هٿ ڪجهه منٽن ۾ سور محسوس ٿيڻ لڳو ته راڻي هٿ ڪڍي ڇڏيا اچانڪ جو نعمان جي راڻي تي نظر پئي ته راڻي کي اتان گاريون ڏيڻ لڳو مورڳو ڪهڙي ڪٿي راڻي تي وريو تيسين نعمان جي ماءُ وڃ ۾ آئي ۽ نعمان کي روڪيو ته نه مارينس چوڪري ننڍي آهي ڏينهن ٻن ۾ سمجهي ويندي ..

نعمان چيو ته بهتر به ان ۾ اٿس ته ڏينهن ٻن ۾ سمجهي ۽ سڪي وڃي نه ته ڪهڙين سان ڳيا ڳيا ٿيل هوندي ..

نعمان وڏي ڪاوڙ ۾ چيو جيسين تون اٿي ڇانهه ٺاه ' راڻي ڪڏهن ڇانهه ٺاهي ئي کان هني سا به ڪانين تي جن کي هيڏي هوا ۾ راڻي سان باهه ئي نه لڳي ' راڻي ٻ ماچيس جون ڦاريون ڇٽ ڪيون مگر راڻي کان باهه کان ٻري نيٺ ان وڏي مائي راڻي کي باهه ٻاري ڏني هاڻ سائين ڪانين جي باهه دونهي جي رئي هجي راڻي ڪڏهن ڪهڙي پاسي کان ٿي ڇانهه سنڀالي ته ڪڏهن اڪيون مهڻندي ڪهڙي پاسي کان ڇانهه کي هلائي رهي آهي ..

راڻي وڏي ڪوشش ڪئي مگر راڻي کان ڇانهه سڄي هارجي وئي ڇانهه هرڻ تي مائي وڏي لوهه ڪري ٽڪڙ ۾ جو ڍيڳڙي ۾ هٿ وڌائين ته هٿ به سڙي ويس ..

مائي وٺي راڻي کي گاريون ڏيڻ لڳي مگر گاريون به ڪڇيون اهي ٻهراڙي واريون پراڻيون ..
جن جي راڻي کي سهي سان مطلب جي ئي خبر نه هئي ..

نعمان وري راڻي تي بيانو ڪئي پڳو راڻي ويچاري دانهون ڪندي ان نعمان جي پوڙهي پيءُ ڏانهن پڳي ..

ان ويچاري پوڙهي هڙ هڙ ڪري راڻي جي مس جان ڇڏائي ..

وري راڻي کي ڍيڳڙي رکي ڏٺائون ڇلهه تي نيٺ هڻي سڻي راڻي ويچاري جيئن جو تينن ڪري ڇانهه ته ٺاهي وري صبح ٿي " ته نعمان چيو ڪڻ ڏانتو ۽ امي سان گڏ لاپاري تي وڃ ۽ ها شام جو مال لاءِ امي سان گڏ گاهه ڪرائي سو تون ڪٿي اچجانءِ ..؟

راڻي نعمان ڏي خاموشي سان ڏسندي رهي راڻي جي دل ۾ ڄڻ هزارين سوال هئا ته نعمان ' مون ته ڪڏهن لاپارو نه ڪيو مان اهڙي گرمي ۾ ڪيئن لاپارو ڪنديس ..؟

نعمان ڇا تون مونکي پيار ڪرڻ جي سزا ڏيئي رهيو آهين..؟

نعمان ڇا منهنجي غلطي اها آهي ته مان تنهنجي ڪري هر شئي ڇڏي آئي آهيان...؟

نعمان مان پنهنجي مائٽن کي ڏوڪو ڏيئي آئي آهيان..؟

هاڻ هاڻ توکي خبر آهي ته منهنجو ڪير ڪونهي تون تڏهن ٿو مون تي اهڙو ظلم ڪرين...؟

نعمان مون ڪهڙي غلطي ڪئي هئي جنهن جي تون مونکي سزا ڏيئي رهيو آهين؟

نعمان تنهنجي سر کي ڪم سي ڪم مونسان اينن نه ڪرڻ ڪي ها.؟

راڻي جا خاموش وهندڙ لڙڪ نعمان کان هزارين سوال ڪري رهيا هئا مگر راڻي پاڻ کي بيوس ۽ لاچار ڏسي دل ۾ اٿندڙ سوال دل ۾ ئي دفن ڪري ڇڏيا ڳڻيتون ڏيئي ڳوڙها پنيندي رهي ان خاموش لڙڪن سان ان ڪنوار واري ويس ۾ انهن نازڪ مهندي لڳل هٿن ۾ ڏانئو کڻي ۽ نعمان جي ماء سان لاڀاري تي نڪري وئي..

سڄو ڏينهن گرمي ۾ لاڀارو ڪري راڻي اچي ڪير جهڙي سا ڳاڙهي لال ٿي وئي شام جو مال لاء گاهه جي پري مٿي تي ڪٿي تڙڪندي تڙڪندي وڏي مشڪل سان اچي گهر پهتي....

راڻي جا جيڪي هٿ مهندي جي چٽن سان لال ٿيل هئا اڄ اهي هٿ رت سان ڳاڙها لال ٿيل پوتي جي پلانڊن سان ٻڌل هئا ...

گهر اچڻ کان پوء پنج منٽ ساڄي ڪٿڻ به راڻي جو جرم ٿي پيو راڻي کي وري چاليهه ليٽر جو ڪين ڏيئي پاڻي لاء موڪلي ڇڏيو راڻي ان ڏانئي جي وييل هٿن سان ڪوه مان ڏيڍ سئو فٽ هيٺان پاڻي ڪڍي پري آئي

ته ساڳي ريت راڻي کي نعمان چيو ته هن پاڻي سان آئون وهنجا ٿو ۽ گهر لاء وڃي پيو پاڻي پري اچ" راڻي جيڪا نازڪ ۽ نفيس هئي پيو سڄو ڏينهن لاڀارو ڪري ڇٽ ۽ چور ٿي آيل هئي ته راڻي انڪار ڪندي چيو مونکي ساڄي ڪٿڻ ته ڏيو...!!!؟

تيسين نعمان اتان پري کان راڻي کي ڏانئو اڇلائي هنيو سامهون منهن تي لڳڻ جي ڪري ڪافي رت وهڻ لڳو تيسين نعمان جي ماء ناس جي ٿيلهي ڪڍندي پوتي جي پلانڊ کي ڦاڙي ان وهندڙ رت جي جڳهه تي ناس وجهي پوتي جي پلانڊ سان ٻڌي ڇڏيو ..

ٻهراڙي جا ماڻهون رت بيهارڻ لاء زخم واري جاء تي ناس هڻي ٻڌي ڇڏيندا آهن انهن ماڻهن جي بقول ته پوء زخم به جلدي ٺيڪ ٿي ويندو آ ۽ وقتي طور رت به بيهي ويندو آهي ..

ٿي سگهي ٿو توهان جي وڏن به ان ڳالهه جي ڄاڻ هجي ڪڏهن پڇا ڪري ڏسجو متان آئون غلط هجان

ڪجهه ڏينهن ۾ مگر راڻي متان نعمان ظلمن جا پهڙ ڪيري ڇڏيا. !!..

تڏهن راڻي کي احساس ٿيڻ لڳو ته واقعي ڌاريا هميشا ڌاريا ئي رهندا آهن اهي ڪڏهن به پنهنجا نٿا ٿي سگهن ..

هاڻ راڻي کي سلما تي ڏک ٿيڻ لڳو ته هي سڀ ڪجهه مونسان شايد سلما جي ڪري ٿيو آهي ..
سلما ساٿ نه ڏي ها ته شايد اهڙو قدم نه کڻان ها !!!؟

راڻي سوچي پئي ته هاڻ شايد سلما پاڻ وڏي خوش هوندي ..

مونکي اهڙي آڙاھن ۾ اچلاني..!

پر هڪڙي پاسي دوستي ۾ ڇا قرباني سلما ڏني سا راڻي سوچي به نٿي سگهي ..

مگر سلما جي قرباني جي راڻي کي بلڪل خبر نه هئي سلما جي ته راڻي کي تڏهن خبر پئي جڏهن راڻي جي شهر جا گرگلا راڻي جي ڳوٺ پئڻ آيا " تن راڻي کي آئي سلما جو خط ڏنو..

سلما انهن کي سڃاڻيندي هئي, سلما تن جي هٿان راڻي کي خط لکي موڪليو.
ته توهان ڪڏهن به وڃو ته هي منهنجو لکيل خط راڻي کي ضرور ڏجو .

راڻي خط کولي پڙهيو " ته سلما ته الانِي ڪڏهن جو خودڪشي ڪري ڇڏي ..

ڇو ته راڻي جا مائٽ پنيسي وارا ۽ طاقت ور هئا انهن راڻي کي پنيسن ايوض ڪپائڻ جي الزام هيٺ صرف سلما مٿان نه " ڇاچا خدا بخش مٿان به وڏو ظلم ڪيو " ڇاچا خدا بخش کي راڻي جي ڪيس ۾ جيل ٿي ويو, ڇار مهينا ڇاچا خدا بخش جيل ۾ رهيو, ۽ بعد ۾ ڳوٺ جي چڱن فيصلو ڪيو. " تنهن فيصلي ۾ ڇاچا خدا بخش کي مياڻي قرار ڏنو ويو...

فيصلو ڪندڙن ان ڪري مياڻي ڪيو ته راڻي کي ڀڄڻ ۾ سلما ساٿ ڏنو هو ..

وڏو جرڳو ويٺل هيو شهر جا ماڻهون وڏي تعداد ۾ فيصلي ۾ شريڪ هئا " فيصلو ڪندڙ فيصلو ڪري رهيا هئا ته ""
هڪڙو ٻيو فيصلي جو امين ڀرتي ڪنڊ ۾ ڪرسي تي ويٺو سگريٽ جا ڪش هڻي رهيو هو ""

تنهن اتان هڪل ڪري چيو '! خدو اڳ ۾ گهڻيون چوريون ڀڄي ويون اٿي..؟

ڇاچا خدا بخش ڪنڌ هيٺ ڪيو خاموشي سان ويٺو رهيو پنهنجي ٽوال جي ڪنڊ سان لڙڪ اگهي پن جي پيڙي
دڪاني پيندو رهيو ..

ڇو ته تنهن وڏيري کي ڪنهن ٻڌايو هو ته ڇاچا خدا بخش جي پهرين هڪ چوڪري, ڌارين ۾ پرڻيل آهي توڙي جو
رضا خوشي سان رشتو ٿيل هيو مگر ان وقت ڇاچا خدا بخش کي اهو به طعنو ٻڌڻو پيو ..

وڏيري چيو ته تنهنجي چوڪري سلما جي راڻي وٽ رسائي هئي, اهو سڄو ڪردار توهان جي خاندان ۾ شامل
آهي...!!

سو توهان ٻي سان ڪهڙي چڱائي ڪندؤ..؟

راڻي به سلما جي ساٿ سان اهو قدم ڪنيو بلڪي صرف سلما جي ساٿ سان نه، توهان سڀني گڏجي راڻي کي ڀڄائڻ تي ورغلايو...!!

ڇاڇا خدا بخش تي اهو الزام هنيو ته توهان نعمان وارن کان پئيسا وٺي اهو سڀ ڪجهه ڪرايو آهي..؟

جڳي نظام ۽ فيصلو ڪندڙن ڇاڇا خدا بخش تي ڇڏي هئي" ڇاڇا خدا بخش تي پنجاه لکن جي ڇڏي پني يا ته ڇاڇا خدا بخش پنجاه لک ڏنڊ پريندو نه ته ٻي صورت ۾ سلما جو سڱ راڻي جي سوڻن کي ڏيندو ڇو ته راڻي پنهنجي سوڻن جي مڱ هئي ..!!

ڇاڇا خدا بخش کي مهيني جي مهلت ڏني وئي" ته مهيني ۾ پنجاه لک پري ڏي يا پنهنجي ڌيءَ سلما جو سڱ ڇڏي ايوض راڻي جي سوڻن کي ڏيڻو پوندو..!!

ڇاڇا خدا بخش ويچارو جيڪو پيٽوالي جي نوڪري ڪندو هو ٻي ملڪيت صرف ريوڙين جو دڪان هو ..!!

سو تنهن ريوڙين جي دڪان واري وٽ ڪٿان آيا پنجاه لک...!!؟

ڇاڇا خدا بخش ويچارو غريب هيو گهڻوئي شهر جي ماڻهن وٽ ٻوڙيو ته مونکي پلي وياج تي پئيسا ڏيو مان پنهنجي نياڻي کي هن رهزن کان بچائي وٺان مگر ڇاڇا خدا بخش جي ڪنهن مدد ڪون ڪئي "

ڇاڇا خدا بخش نه ئي سلما ٿي ڏيئي سگهيو نه ئي ڇاڇا خدا بخش وٽ پنجاه لک هيا جو پنجاه لک پري ڏي ها ..

نيٺ ڇاڇا خدا بخش کي مجبورن سلما جو سڱ راڻي جي سوڻن کي ڏيڻو پيو پر سڱ به ان کي ڏنو ويو جنهن جي عمر پنجاه سال کان مٿي هئي جنهن کي پنهنجي برادر ۾ ڪنهن رشتو نٿي ڏنو ڇو ته اهو همراھ نشاني هو مورڱو مڪان ئي سندس نالي تي هلندو هو ..

تنهنڪري کيس ڪنهن به رشتو نٿي ڏنو سلما جيڪا اڃان مس بالغ ٿي هئي"جنهن جي دل ۾ انهي ڪهڙا خواب پلي رهيا هئا"

هڪڙي گهڙيءَ ۾ سلما جا اهي سڀ خيال ۽ خواب دفن ٿي ويا.

ڇو ته ڳوٺ جي ڇڱن جو فيصلو ٿيل هيو ان کان ڪير به انڪار نٿو ڪري سگهي"

سو سلما ويچاري ان نشاني جي حوالي ڪيو ويو جنهن کي پاڻ سنڀالڻ جي توفيق نه هئي سو وري سلما کي ڪهڙو سنڀالي ها ...!؟

پوءِ وري سلما جي جيڪا زندگي زهر ٿي سا ته بيان ڪرڻ کان گهڻو آهي سلما جي ماڻهن کي اتان لڏو ڪٽايو ويو ڇو ته فيصلي ۾ اهو به طئي ٿيو هو ته لڏو به هتان ڪٿو پوندو ...

ڇو ته اسان عزت وارا آهيون "

توهان بيعزت ۽ خوار آهيو توهان روز روز اسان کي به بدنام ڪندؤ ان ڪري لڏو ڪٿو پوندو؟

سلما جي شادي ڪرائي پوء ڇاڇا خدا بخش وارا سوين اميدون ۽ آسون ڪٿي وهندڙ لڙڪن سان لڏو ڪٿي روانا ٿي ويا ..

سلما ويڃاري جيڪا معصوم پنهنجي ماء سان گڏ سمهندي هئي سا سلما پنهنجي ماء کي پاڪر پائي سڏڪي سڏڪي پني روئي ته امان مونڪي ڇڏي نه وڃو مونڪي هي ظالم ماري ڇڏيندا !!!؟

وڏيون اپ ڌاريندڙ دانهون ڪري چوي ٿي ته امان مونڪي اڪيلو نه ڇڏي وڃو !!!؟

مونڪي پاڻ سان وٺي هلو ...؟

سلما ڪڏهن ٻوڙي پنهنجي پيء جي پيرن تي ڪري پني ته ڪڏهن پنهنجي پائرن کي منٿون ٿي ڪري .."

مگر سلما جي هڪ به نه هلي ...

چوندا آهن ته زور اڳيان زاري آ سو ڇاڇا خدا بخش ويڃارو ڳوڙها ڳاڙيندو پنهنجي معصوم نياڻي کي ان وحشي حوالي ڪري اپ ڌاريندڙ دانهون ڪندو هليو ويو ..

سلما جو اچڻ وڃڻ بند هيو ان ڪري سلما جي اها پوڙهي ماء ۽ ڇاڇا خدا بخش ڪنهن ڏينهن تائين سلما سان ملڻ لاء ايندا رهيا نيٺ ظالمن انهن کي به اچڻ تان منع ڪري ڇڏي ..

سلما کي انهن جو پيو ڪوب سهارو نه هيو مگر جڏهن ايندا هئا سلما پنهنجي ماء کي پاڪر پائي روئي روئي پنهنجي دل جو ڪجهه بار هڪو ضرور ڪندي هئي..

جڏهن انهن جو اچڻ وڃڻ بند ٿيو پوء سلما مٿان اڃا وڌيڪ ظلم ٿيڻ شروع ٿيو سلما کي سندس مڙس مولي پيڙن جا ڏنپ ڏيئي ساڙيندو هو ..

سترنهن سالن جي سلما جنهن جو نازڪ بدن هيو تنهن تي ڪارا داغ ٺهيل هئا پيڙن جي ڏنپن جا.

هڪ چڪر سلما پاڙي مان ڪنهن کان موبائيل وٺي لڪي پنهنجي پوڙهي پيء جي طبيعت ڀڄڻ لا فون ڪئي ته تنهن تي به سلما کي ان مولي مڙس ڏاڍو ماريو !!!

وارن مان وٺي سڄي گهر ۾ گيهلي ماريو هو سلما ويڃاري ڏڪندي سڀني کي منٿون ڪندي رهي ته مونڪي بچايو مونڪي بچايو" مگر سلما کي ان ظالم کان ڪنهن ڪون بچايو ..

سلما ويڃاري جيڪا بلڪل اڪيلي رهجي وئي جنهن کي هر قسم جا طعنا ۽ مهڻا سهڻا ٿي پيا ""
سلما پنهنجي منهن روئي چوندي هئي ته راڻي توکي خبر آهي يا الائي نه مگر مان پنهنجي پوري خاندان سميت توسان دوستي نڀائي چڪي آهيان..

راڻي مونڪي پنهنجو ڏک ناهي' مگر منهنجي پوڙهي پيء جو ڏک ضرور آهي ته انهن کي اينن دربدر ڪرڻ ڪٿي جو قانون ۽ انصاف آهي ..؟

راڻي پر مان اڄ به تنهنجي لاءِ دعاڳو آهيان ته شال توکي ڪوسو واءِ نه لڳي...!!

ڇو ته تون واقعي راڻي هين '' راڻين واري زندگي گذارڻ واري چوڪري هين اسان ته انهن ڏکڻ جا پڪا آهيون هريل آهيون...!!؟

مگر راڻي هاڻ مون تي تنهنجي سنوڻن ظلم جي انتها ڪري ڇڏي پري کان مونکي پنهنجي پوڙهي پيءُ سان ڳالهائڻ جي به اجازت ناهي..!!؟

هو جي مونسان ملڻ ٿا اچن انهن کي ڏکا ڏيئي هتان موٽائي ٿا ڇڏين !!.

راڻي مون تي ڪهڙا ڪهڙا ظلم ٿيا شايد تون سوچي به نٿي سگهين ..

راڻي مان ته ڪڏهن جو هنن ڏکڻ کان پاڻ ماري ڇڏيان ها مگر راڻي مان آخري پيرو توکي ڏسڻ ٿي چاهيان ۽ تنهنجي باري ۾ اهو ٻڌڻ جي خواهش مند آهيان ته راڻي نعمان سان گڏ ڏاڍي خوش آهي...!!؟

راڻي ان آس تي گهڻو انتظار ڪيو مگر راڻي جي طرف کان سلما کي ڪا خبر نه پئي پوءِ نيٺ سلما چيو راڻي مون تنهنجو انتظار گهڻو ڪيو ته آخري پيرو توکان پاڪر پائي موڪلاني وڃان ۽ تنهنجا ڏنل جهومڪ توکي واپس ڪري وڃان مگر راڻي تو دير ڪئي هاڻ هي ظلم برداش ڪرڻ جي مون ۾ سهپ نه رهي آهي..؟

راڻي مون گهڻو برداش ڪيو مگر هاڻ مان برداش نٿي ڪري سگهان..!!؟

ڇو ته مان پنهنجي پوڙهي پيءُ کي اڳيئي گهڻو دريدر ڪيو، مگر هاڻ اکين سان اينن ڏليل ٿيندي نٿي ڏسي سگهان

..

ڇو ته بابا وارا منهنجي ڪري ايندا آهن..؟

جي مان ئي نه هونديس ته پوءِ نه ايندا نه ئي اينن ڏليل ٿيندا....؟

راڻي ان ڪري ٿي سگهنئي مونکي معاف ڪري ڇڏجانءِ ''

راڻي مان هاڻ هميشا لاءِ توکان ڏور وڃي رهي آهيان ...

جتان اڄ تائين ڪير به نه موٽيو ان ڪر راڻي پڪ اٿم ته مان به نه موٽي سگهنديس ..

تنهنجا ڏنل جهومڪ امان وٽ پيا ٿئي سي ضرور ڪٽجان ..!

سلما سوين سور دل ۾ ڪٽي اندران ڪمرو بند ڪري پڪي ۾ ڦاهو کائي هميشا جي لاءِ پنهنجي زندگي جو ڏينو اجهائي ڇڏيو ..

سلما...! ها، اها ئي سلما، جيڪا ڪڏهن گلن جيان مُسڪائيندي هئي، اڄ وقت جي سڃ تي اهڙي سڪي پئي، جو پنهنجي ساهن تان به هٿ ڪٽڻو پيس. هن ته ڪڏهن سوچيو به نه هيو ته زندگي ايتري بي رحم ٿي پوندي، جو کيس عزت کان اڳ موت کي دوست سمجهڻو پوندو...

ظلم، بي حسي، ۽ وقت جي سختين کيس ان واٽ تي آندو، جتان واپسي جو ڪو رستو ئي نه هو... ۽ نيٺ، هن خاموشي سان پنهنجا سڀ خواب، سڀ اميدون دفن ڪري پاڻ وڃي پنهنجي مالڪ حقيقي سان ملي...

راڻي جڏهن سلما جي مرڻ جي خبر ٻڌي تڏهن آڏو اڏ ٿي پئي ڇو ته راڻي سلما کي هميشا پنهنجو سهارو سمجهندي هئي ..

راڻي کي وڏي اميد هئي ته سلما وري منهنجو ساٿ ڏيندي.

هاڻ راڻي اڪيلي بچي...

بلڪل اڪيلي...

راڻي جي جن اکين ۾ خواب هئا، اڄ انهن ۾ فقط اُداسيءَ جا پاڇا بچيا آهن...

راڻي جيڪا ڪڏهن شهر ۾ TV تي محبت ۽ پيار جا ڊراما ڏسندي هئي ۽ دل ۾ تصور ڪري خوش ٿيندي هئي ته مونکي به ڪو اهڙو پيار ڪرڻ وارو ملندو مگر راڻي جي اها حسرت هميشا لاءِ دفن ٿي وئي

ڪڏهن راڻي واقعي "راڻي" لڳندي هئي، جيئن ڇنڊ جي ڇهري ۾ نور هوندو آهي، تيئن هن جي ڇهري مان روشني نڪتي ٿي... پر هاڻ، انهن چند سالن اندر، اها راڻي رڳو نالي جي راڻي رهجي وئي آهي.

. هاڻ هوءَ انهن پهراڙي جي سادن چوڪرين جيان ٿي پئي آهي، جيڪي ساڳيا ڪپڙا پائي، گرميءَ ۾ لاپارا ۽ مزدوريون ڪندي هلنديون آهن...

جن کي ڪني ڏينهن تائين جسم تي ساڳيو لباس پهريل هوندو آهي..

جيڪي ايتري ڏلت کان پوءِ به سٺي خوراڪ لاءِ سڪي ويا آهن، بس اها ئي جوئر جي ماني پهڙ سان ..

راڻي جي جن نازڪ هٿن تي ڪڏهن مهنديءَ جا نمونا هوندا هئا، اڄ اهي ئي هٿ، ڦٽجي، اگهاڙن تارن جيان ويري ٿي پيا آهن...

انهن مٿان، رڳو زخم لٽڪيل آهن...

هر هنڌ هٿن تي ڏانتي جا جهير آيل آهن ..

راڻي جي حالت هاڻ اهڙي ٿي چڪي آهي، جو کيس ڏسي سڃاڻڻ مشڪل ٿي پيو آهي... ڪپڙا ڦاٽل، سنهو جسم ڪمزوريءَ سان ڪمي ويو، اکيون اندر ويهي ويون...

ان ڇهري مان جيڪو نور ڦهلجندو هو، اهو هاڻ اونڌاهيءَ جي روپ ۾ بدلجي ويو آهي... ڪارڙي اپري سڪل جسم هاڻ راڻي عام رواجي چوڪري لڳي رهي آهي ..

ڪڏهن جيڪي نرم پير شهري سينڊلن سان سجهندا هئا، اڃا انهن ۾ ڏاڳن سان ٻڌل رپڙ جي چمپل آهي، ۽ پيرن ۾ ڪنڊن جا زخم اهڙا چمپل آهن، ڇڻ ڪنهن کي پاڇوڪڙ جي سزا ڏني وئي هجي...

نعمان جو والد ڳوٺ ۾ وڏائي سان، سورنهن والن جو پٽڪو ٻڌي، چوندو ٿو وٽي ته: "منهنجو پٽ شهري چوڪري وٺي آيو، وڏي فنڪار آهي، تعليم يافته آهي..."

اهو ئي نعمان، جنهن راڻي کي واعدن جا محل ڏيکاري، بعد ۾ ڀلائي ڇڏي، هاڻ سندس نالو ڳوٺ جا مثال بڻجي پيا آهن...

ننڍي وڏي جي زبان تي نعمان جو نالو آهي ته نعمان شهر مان شادي ڪري شهري چوڪري وٺي آيو... راڻي؟ راڻي ته رڳو تمثيل بڻجي ويئي آهي، عبرت جي، درد جي، بدناميءَ جي...

راڻي ته نعمان کي پنهنجو سڀ ڪجهه سمجهي نپائيندي رهي، پر کيس ڪڏهن به نعمان نپائڻ وارو رويو اختيار نه ڪيو...

ڳوٺ جي عورتن، ٻارن، سڀني هن سان ائين ورتاءُ ڪيو، ڇڻ هوءَ ڪنهن گناهه جي مجسم صورت هجي. کيس پاڇوڪڙ چئي طعنا ڏنا ويندا، هئا سهيليون ساڻس ويهڻ کان لنوائينديون هيون...

۽ نيٺ، راڻي کي جڏهن سڀ طرف کان نفرت، حقارت، ۽ بي عزتي جا تير لڳڻ لڳا... تڏهن راڻي جو دل چُرندي چيائين:

"هاڻي هن ڳوٺ ۾ رهڻ جو ڪهڙو فائدو؟
هتي ته مونکي رڳو زخم، طعنا ۽ ڏلت ملي... هتي ته مونکي ماڻهپ به نه ملي..."
هاڻ هتان نڪرڻ ۾ ئي ڀلائي آهي..

راڻي، هر طرف کان مجبور ۽ لاچار ٿي نيٺ اهو ئي فيصلو ڪيو ته هاڻ هتان نڪرڻ ۾ ئي ڀلائي ۽ چڱائي آهي،

راڻي، سڄو پروگرام ٺاهي هڪ رات اڃانڪ توڪل ڪري نڪري ٿي رواني،

راڻي دل ۾ خيال ڪيو 'بين کي ڇڏي ڪري جنهن لاءِ آئون، هر شئي ڇڏي آئي هس، تنهن شخص به سواءِ ظلم جي اڃا تائين ڪجهه نه ڏنو،

هاڻ ڪنهن جي آسري رهجي به..."*

راڻي، سوچيو جهنگ جي جانورن کي ته مون تي رحم اچي ويندو، مگر هتي ڪنهن کي مون تي رحم ناهي اچڻو،

سو راڻي، ڪاهيندي ڪاهيندي اچي جهنگ ۾ نڪتي، جتي اڃانڪ راڻي کي جهنگ ۾ رهندڙ ڌاڙيل ڦري ويا،

تنهن وقت ۾ سڄي سنڌ ۾ ڌاڙيلن جو عروج هوندو هو ۽ وڏو دهشت هوندو هو .

ڌاڙيل ، ڪٿان ڪو ڌاڙو هڻي رات جو واپسي پنهنجي آستاني ڏانهن وڃي رهيا هئا ، ته گس ۾ راڻي کين ور چڙهي وئي ،

اڃانڪ راڻي ، ڏٺو ڪي سٺو سوا مڙس ڪلاشن سان چارو طرف ڦري ويا ،

راڻي جي پيرن هيٺان زمين نڪري وئي ، راڻي پڇڻ جي ڪوشش ڪئي ، مگر هڪ ٿلهي ڪاري مڙس راڻي کي وارن ۾ هٿ وجهي وڌي بي رحم انداز ۾ چوڻ لڳو ، "چوري ، اڳيان ٿي هلين ٿي يا ...؟!"

راڻي ، ويچاري اڪيلي چوڪري جنهن جا ساه پساه سڪي ويا ، تڪڙ ڪري چيو ، "جي ، جي هلاڻ ٿي"

اُها ، جملي هئي — پنهنجي تقدير خلاف ، پنهنجن خوابن لاءِ ،
پر اڄ کيس بي رحم وحشي ڌاڙيلن جي ور چڙهي وئي نه ڄاڻ ته هاڻ راڻي سان ڌاڙيل ڪهڙو حشر ڪندا ..

راڻي ، ڄاڻڻ پئي چاهيو ته شايد ڪنهن بي دنيا ۾ انسانيت زنده هجي ،

پر کيس ڪهڙي خبر ته ، جنهن طرف قدم کڻڻ ٿي وئي ، اهو رستو انسانن ڏانهن نه ، پر وحشن جي دنيا ڏانهن وڃي رهيو هو ،

جهنگ ۾ هوا ، ساه پري رهي هئي — بارود جي بوءِ سان ڀريل ساه ،

هن کي چڪي ، هڪ اهڙي جاءِ تي آندو ويو ، جتي وڻن جي ڇانو نه ، پر ڌاڙيلن جي حڪمراني هئي ،

جتي بندوقون قانون هيون ، ۽ عورتون مال ،

"سردار!" ، جتي ڌاڙيلن جو اڳواڻ سردار رهندو هو ،

سردار ، هڪڙو ڪارو رڌ هجي وڏا ڏند هجنس جن سان پاڪري گوشت جو ماس پٽي کائي رهيو هو ،

راڻي کي تنهن اڳيان پيش ڪري چوڻ لڳا ، "سردار سانين ، اڄ توهان لاءِ خاص تحفو آندو اٿئون!"

ڌاڙيل ، کلڻ لڳا ، ڄڻ ڪنهن جانور کي شڪار ڪيو هجي ،

سردار ، پاڪرو گوشت چٻاڙيندي ، شراب جي بوتل هٿ ۾ کڻي ،
"نالو؟"

"راڻي..."

راڻي جو نالو ، ڄڻ هوا ۾ گم ٿي ويو ،

"راڻي؟ نه نه ، هاڻ تون 'ڪلن جي ڪٺ پٽلي' آهين — هڪ اهڙي گڏي ، جيڪا اسان جي مرضيءَ تي ناچندي ،
مرڪندي ، ساھ ڪٽندي ،"

راڻي ، رڙ ڪندي چيو ،
"پر مونکي ته ناچ به نه ايندو آ..."

اُهو چوڻ هو ته اوچتو ، خيما گونجي اٿيا ،
ڌاڙيلن جي ڪرڙائن ، بندوقن جي جهٽڪار ، ۽ بي رحم ڪلن سان فضا ڀري ويئي ،

سردار ، هٿ جو اشارو ڪيو ،
"صبر... هي اڃا سڪندي ،"

ٽيپ هلي ، غلام حسين عمرائي جو هڪ درد ڀريو راڳ... مان موالِي آهيان" مان شرابي آهيان "
۽ راڻي ، پنهنجي ڇپيل ساهن سان ، ڏيءَ ، پيٽ ، ماءُ هجڻ کي وساري ، ناچڻ لڳي ،

نه اها رقص هئي ، نه مرڪ..."*
اها ته صرف جيئري رهڻ لاءِ ، هڪ زنده لاش جي ڪوشش هئي ، جيڪا راڻي ڪري رهي هئي "

رات دير تائين ، رقص جاري رهيو ،

جڏهن سڀ ٽڪجي پيا ، سردار اٿيو ،
"هل... مونسان ،"

"پر... ڪاڏي؟" ، راڻي لڄائي پڇيو ،

سردار جي وات مان ، باهه نڪتي ،
"سوال؟ ٻيو سوال؟ زنده آهين نه؟
هتي سوال نه ، صرف بندوقون جواب ڏينديون آهن ،"

"خدا لاءِ ، انين نه ڪريو..."
راڻي ، سردار جي پيرن تي ڪري پئي ۽ چوڻ لڳي ،
"مان اڳيئي ظلمن جي ستايل آهيان ، ظلمن کان پڇي نڪتي هس ته من ڪٿي ڪي گهڙيون سک ڏسي سگهان..!؟"

راڻي جي آواز ۾ ، واک هئي ،
"خدا جي واسطي ، مونسان توهين ظلم نه ڪيو..؟"

پٺيان ، هڪ ڌاڙيل وراڻيو ،

"هتي خدا نه ، فقط بندوق آهي!"

هڪڙي ڌاڙيل وڏي روب سان چيو .!!

تيئن ڪرين ٿي يا...؟"

سردار جي زبان مان نڪتل هي لفظ، چڻ آسمان تان باهه برسايائون.

راڻي جون ويراڻ اڪيون زمين تي ڄميل، نازڪ ڌڙڪندڙ جسم مانيڻي نموني سردار جي طرف وڌي ٿو...
هيئنر اها راڻي نه هئي، جيڪا ڪنهن زماني ۾ گلابن جيان ڪلي، سونهن جي نرالا تشبيهن ڏيندي هئي، ماڪ جهڙي
نرميءَ سان جيئندي هئي.

هاڻ اها راڻي هئي، جنهن جي تقدير تان ڌوڙ جو طوفان گذري رهيو هو.

ٽن مهينن جو قيدي...

ڌاڙيلن جي جهنگلي ڪيمپن ۾، جن جي هر رات هولناڪ خواب بڻجي ٿي وئي. جتي ساهه کڻڻ به ڏوهه، جتي عورت
هڃڻ جو هر لمحو عذاب، جتي راڻي کي زبردستي رقص ڪرائي، مردن جي وندر بڻايو ويندو هو.
جتي لشڪرن جي حوس اجهائي هئي .

کيس لشڪرن لاءِ ماني پچائي هئي، سندن گندگيون ڏونڻيون هيون، وڏين سلوارن، بوسڪي جي پٽڪن جي گڏ ڪپڙن
سان هٿ ٻوڙي ٻوڙي پنهنجي عزت جي لڪي تلاش ڪندي رهي.

سندس بدن تي هڪ ئي چولو - ليڙون ليڙون، رت ۾ ٻڏل، عزت جو ڪوٽ نه بچيو، لاچار راڻي کي مردانا ڪپڙا پائڻا
پيا.

ڪڏهن جيڪو ڏينهن ۾ ٻه ڀيرا وڳا مٽائيندي هئي، اڄ ٽن مهينن کان هڪ ئي وڳو سندس سڃاڻپ بڻجي ويو هو.

راڻي، جيڪا ڪڏهن هندوري ۾ ماءُ جي پاتهن ۾ سمهندي هئي، هاڻ ڪنڊن تي سٽل هئي - سوين وحشي بگهڙن جي
وچ ۾.

انهن جون نظرون سندس جسم تي ڪنهن گوشت جيان بي لحاظ ڦرنديون رهيون.

"راڻي سوچيو نعمان کان پڇي، آزاد ٿي ويندس... پر راڻي هڪ نعمان کان پڇي، سوين نعمانن جي حوالي ٿي
وئي..."

راڻي جي دل اندر آهه جو طوفان.

رات ڏينهن راڻي خدا کي التجائون ڪري پاڏاني رهي آ ته منهنجا مالڪ هاڻ منهنجي غلطي جي مونکي ڪوڙ سزا
ملي چڪي آ مالڪ هاڻ مون تي پنهنجو رحم ڪر..؟

قدرت جو پلٽو

اڃانڪ هڪ ڏينهن - ڌاڙيلن جي ڪيمپن تي پوليس ۽ فوج جو ريڊ، فائرنگ، تماڪا، لڙائي... خون، بارود، چيخون!
ڪيترا فوجي جوان ۽ پوليس وارا شهيد، ڪيترائي ڌاڙيل به جهنم واصل ڪيا ويا.
۽ ان خوني هجوم مان راڻي کي بچايو ويو.

"اها خبر اخبارن ۾ به آئي هئي"، راڻي جي بقول - "مونڪي ته ياد ناهي، پر اخبار پڙهندڙن کي ٿي سگهي ٿو ياد هجي!"

راڻي کي پوليس وٺي وئي ڪجهه ڏينهن ٿاڻي تي رکڻ کان پوءِ راڻي کي عدالت ۾ پيش ڪيو ويو !!

عدالت، ۽ پوءِ دارالامان...

پوليس کيس آزاد ڪرائي، عدالت آڏو پيش ڪيو.

فيصلي مطابق، کيس دارالامان موڪليو ويو - جتي بي سهارا ۽ لاچار نياڻين لاءِ مڃيا پناه گاه جو مڪتب آهي دارالامان!!

پر ڇا واقعي پناهه گاه آهي..؟

دارالامان - نالو ته محفوظ آهي، پر پيچ پريل پيتران ڪهڙا دوزخ وسندا آهن، تن جو ٿورو احوال هيٺ ڏسو:

حقيقي رپورٽون:

سوشل ميڊيا ۽ اخبارن مان نڪتل ..

ڊسمبر 2024: سکر جي دارالامان ۾ انچارج طرفان جنسي هراسانين جا الزام، عورتن جو بيان: "تحفظ جي آس هئي، تڏليل نصيب ٿي."

مئي 2021: ذهني معذور عورت سان ڪلارڪ طرفان بار بار زيادتي، سنڌ هاءِ ڪورٽ ۾ اپيل، سنڌ هاءِ ڪورٽ جي اپيل کان پوءِ ڪلارڪ گرفتار.

فيبروري 2023: غلام زهره دارالامان مان فرار، ڇاڇ شروع.

پاڪستان جي سرسبز صوبي خيبرپختونخوا ۾ ..

رپورٽن موجب KPK جي ڪجهه دارالامانن ۾ عورتن کي ناقص حالتن ۾ رکڻ، بنيادي سهولتن جي کوٽ ۽ انتظامي غفلت جا مسئلا به سامهون آيا.

مگر توهان کي دارالامان جهڙي پناه گاهن جا اهڙا ڪئي واقعا ملندا ..

عام ماڻهون لاءِ چڪلو "۽ وزيرن" مشيرن ۽ پيرن لاءِ دارالامان ڳالهه ساڳي ئي آهي ..

صرف نالو تبديل آهي چڪلي کان به بدتر ظلم دارالامان ۾ رهندڙ نياڻين سان ڪيو ويندو آ ..

اها حقيقت آهي ته سوشل ميڊيا جي مهرباني سان هاڻ انهن واقعن تي نظر رکي پئي وڃي، پر جيڪي سالن تائين اونڌاهي ۾ چيڃيندا رهيا، سي ڪڏهن اجهيا ويا الائي ڪيتريون نياڻيون دارالامان جهڙي اداري ۾ دفن ڪيون ويون؟

راڻي جي ٻي قيدگيري...

راڻي به اهڙي ئي ڪنهن "پناهه گاه" ۾ پهتي، جتي کيس اميد هئي ته هاڻ بچاءُ آهي. پر کيس صلاح ملي - "جي سلامتي گهرين ٿي ته انچارج جو چوڻ مڃڻو پوندو."

انچارج روز ڪنهن نئي مرد کي نئي شئي طور پڻ پيش ڪندي هئي . انچارج - هڪ ذهين، بي رحم عورت - جنهن راڻي کي پنهنجي ڪاري واپار لاءِ بهترين وڪر سمجهيو هو. راڻي جو حسن، سندس کاتي لاءِ دولت بڻجي ويو هو.

پنج سال...

پنج ڏهاڙا به نه... پر پنج سال راڻي دارالامان ۾ گذاريا. آخرڪار، جڏهن اها ماني ريتائر ٿي، ته راڻي کي به پاڻ سان وٺي وئي - مگر وٺي ويندڙ تنهن جي قيمت ادا ڪري وٺي ويندو هو .. ۽ وٺي ويندڙ اهو چڱي ريت ڄاڻيندو هو ته تنهن جو ڪير ڪونهي تنهن ڪري قيمت چڪائي پاڻ سان گڏ وٺي ويندو هو مگر اهو به ڀلائي طور نه ان کان بيٺا پئيسا ڪمائڻ جي لالچ ۾ .. تنهن ڪري راڻي سان به اينن ئي ٿيو جڻ هڪ پراڻي گڏي، جيڪا هاڻ صرف ان جي هٿ وس هئي.

راڻي تي جڏهن ان انچارج ماني سحرش مهرباني ڪئي دارالامان مان راڻي کي آزاد ڪرائي مگر فقط راڻي کي دارالامان جي ديوارن مان آزادي ملي هئي ""!!

باقي راڻي ساڳيءَ ريت ان کان بدتر عذاب ۾ پئجي وئي هئي جتي ڏينهن ۾ سوين وحشي بگهڙن جي بک اجهائڻي هئي. ""!

معزرت ڪري ڪجهه حقيقتون پيش ڪجن ٿيون ..!

سيڪس دوران" انسان بيشڪ هوش حواس ۾ نه رهندو آ 'مرد' عورت 'پني مگر ان بيهوشي جي تڪليف جي تڏهن خبر نه پوندي آهي جڏهن پني هڪڙي ڪيفيت ۾ هجن ۽ مطمئن هجن باقي ڪنهن به هڪڙي جي مجبوري هجي ۽ ٻي کي حوس ته ان ۾ اڳلي کي وڏي تڪليف مان گذرڻو پوندو ""عورت هجي يا چاهي مرد""

راڻي جڏهن دارالامان مان ٻاهر نڪتي، سندس ساهه سُڪ ۾ آيو.

پنجن سالن کان پوءِ، نيٺ آسمان ڏانهن اڀيا، جڻ ته آزاديءَ جو آڪاش سندس پاڪر پائڻ آيو هجي. پر راڻي کي ڇا خبر هئي، ته آزاديءَ جي هن در تان نڪرڻ کان پوءِ، هڪ نئون جهنم سندس انتظار ڪري رهيو آهي...

سحرش، جيڪا هيئر ته ريتائر ٿي چڪي هئي، پر سندس اندر جو سوداگر اڃا زندهه هو. سندس وار ته اڇا ٿي ويا هئا، پر بازار جي منهن ۾ اڃا لاج به وڪ وجهڻ لاءِ نيون راڻيون گهريل هيون...!!

ان ۾ راڻي، سندس پراڻي، تجربيدار وڪر هئي.

”تون منهنجي قابلِ پروسو ٻانهي آهين راڻي،“
سحرش جي اکيون، پاڻي وانگر نه، پر بازار جي ٺڳيءَ وانگر ٺري رهيون هيون.

راڻي دل ۾ گهڻو پانيو ته هاڻ سحرش کيس چوٽ ڏياريندي، ڪنهن ٺيڪ جڳهه رکي ڇڏيندي، پر ٿورو ئي وقت گذرڻ بعد کيس سمجهه ۾ اچي ويو:

هوءَ آزاد نه ٿي هئي - رڳو قيد جي جڳهه بدلي هئي.

سحرش هاڻ شهر جي پوش علائقي ۾ رهي ٿي - جتي ڪروڙين جا بنگلا، پر پردي پٺيان عجيب دنيا هلندي رهي ٿي.

راڻي کي به ساڳئي گهر ۾ رکيو ويو، جتي روزِ شام جو وي آءِ پي مهمان ايندا - وڏا افسر، واپاري، سياستدان، ته ڪي نالي وارا روحاني پير.

ڪير ڄاڻي ته انهن جي نظرن ۾ ”راڻي“ صرف هڪ جسم هئي - ڪنهن جي ساهه، روح، يا دل جو سوال ئي پيدا نه ٿيندو هو.

سحرش جو ڏٺو هاڻ وڌيڪ جديد ٿي چڪو هو.

هاڻ نه رڳو جسم، پر ذهن کي به وڪامڻ سکرايو ويو.

راڻي کي پارلرن جا ڪورس، نفيس لباس، آڱرين ۾ قيمتي انگيون، پيرن ۾ چمڪندڙ سينڊل - سڀ ڏٺو ويو، پر سچ پڇو ته،

اهي سڀ زنجيرون هيون - سون جون جن ۾ راڻي پڌل هئي... راڻي جون حسرتون قيد هيون ...!-!-

هوءَ مهمانن سان بيهي سرها ڳالهيون ڪندي، سحرش جي مرضيءَ مطابق سندن ”دوستاڻو مزاج“ بڻجندي،
۽ پوءِ... رات دير سان، جڏهن روشنيون وسامي وينديون، تڏهن سندس زندگي جو اصل ڪاروبار شروع ٿيندو.

راڻي خاموش هئي.

نه روئي، نه دانهن ڪري سحرش جي مرضي مطابق ’هلڻ جي پابند رهي وئي بس...‘

ڇاڪاڻ ته هاڻ راڻي کي نه روئڻ مان فائدو هو، نه ئي دانهن مان ڪو آسرو هيو”!!!“

ان ڪري خاموشي راڻي لاءِ هڪ بهتر رستو هيو!

هوءَ وڪري ويني هئي - اندر ئي اندر ۾،

ٻاهر ته اڃا به ساڳي راڻي هئي - حسين، وندري، جاذبِ نظر.

پر اندر... هڪ ئي رڙ ٻار ٻار ڳونجي رهي هئي:

”آخر منهنجي زندگيءَ جي قيمت ڇا آهي؟“

سحرش جي نگاهن ۾ راڻي هاڻ صرف واپار جو پراڊڪٽ هئي - خاص ماڻهن لاءِ محفوظ ٿيل.

ڪڏهن ڪڏهن کيس ٻاهرين ملڪن جي مهمانن لاءِ به تيار ڪئي ويندي هئي، جتي راڻي جو نالو بدلجي ويندو، سندس سڃاڻپ به.

هوءَ ڪنهن نئين نالي سان، ڪنهن نئين ٻوليءَ ۾، ڪنهن نئين مرد لاءِ، هڪ رات جي ڪهاڻي بڻجي ويندي هئي.

۽ پوءِ، ٻي رات ٻي نئين ڪهاڻي...

اهو ئي راڻي جو نئون معمول هو.

پنجن سالن بعد، راڻي جي آزادي جي اميد جا سڀ ڏيئا وسامي ويا هئا.

هوءَ پاڻ کي به وساري چڪي هئي.

نه پاڻ کي ڳوليندي هئي، نه ڪنهن جي ڳولا ۾ رهندي هئي.

ڪير راڻي کي بچائيندو...؟

هوءَ بچڻ چاهيندي به آهي...؟

يا هاڻ سندس اندر جو انسان ئي مري چڪو آهي؟

راڻي جو هاڻ هر ان مرد کان ويساهه ڪجي ويو هو، جيڪو به محبت جي کيس آڇ ڪندو هو.

ڇو ته ننڍي معصوم وهيءَ ۾ راڻي مٿان نعمان ظلم جي انتها ڪري ڇڏي.

راڻي پنج سال نعمان جو ظلم برداشت ڪندي رهي، مگر نعمان ستم کان ڪڏهن باز نه آيو.

راڻي نعمان جي ظلم کان تنگ، جڏهن منهن ڪري نڪتي، تڏهن وري نعمان کان به بدتر انسانن جي ور چڙهي ويئي.

راڻي ئي مهينا مسلسل انهن جي ظلم هيٺ رهي.

انهن راڻي تي جيڪو ظلم ڪيو، شايد ئي ڪنهن انسان سان ڪڏهن ٿيو هجي.

هڪ لاچار ۽ بي سهارا نياڻي، جنهن جو ڪير ئي سهارو نه، ڏسي ويتر ظلم جو وڌاءُ وڌندو ويو."

خدا جي طرفان جيڪا پلائي ٿي، سا به شايد پلائي نه، مگر راڻي کي سزا ۾ اڃا وڌيڪ اضافو ٿيو.

جتي دارالامان جهڙي اداري ۾ ظلم ۽ بربريت 'ان جو به هڪ الڳ ئي انداز آهي،

ڇو ته هو ڄاڻين ٿا ته هن قيد ٿيل بي سهارا عورتن جو ڪير ناهي.

کيس ظلم ڪرڻ جي شايد ئي چوٽ آهي، ان ڪري اڪيون پوري پاڻ ته ظلم ڪندا آهن، مگر چند ٽڪن ايوڙ فروخت

پڻ ڪيا ويندا آهن.

ان کان پوءِ سحرش جي آزادي ڏيڻ به ته ظلم برابر هو.

ڪڏهن راڻي کي سڪون سان رهڻ نه ڏنو ويو هو.

هميشه ڪنهن نئين مرد جي سيج جي زينت بڻجندي رهي.

راڻي سحرش جو ظلم به تڏهن برداشت ڪيو، جڏهن راڻي کي اندازو هو ته منهنجو ڪير ناهي.

ٻيو ته ' راڻي کي ڏري گهٽ تيرنهن سال اچي پورا ٿيڻ وار هئا" ته نعمان ڪڏهن به کيس پوڻياري نه ڪئي، نه

ڪڏهن راڻي کي تلاش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ..

نعمان تلاش ڪري ها به ڇو..؟

نعمان کي راڻي کان انتقام وٺڻو هو سو پنج سال وٺي چڪو نه ئي راڻي کيس رشيدار هئي جو نعمان لاچار ڪري

تلاش ڪري ها..

ان ڪري هاڻ راڻي کي تلاش ڪرڻ نعمان فضول سمجهندو هو ..

نه ئي هاڻ راڻي کي ڪنهن مرد تي ويساهه رهيو هو، جو راڻي ڪٿي ڪنهن کي پنهنجو جيون ساٿي بڻائي ها.

راڻي ننڍي هوندي کان ئي هر مرد جي وحشت جي شڪار ٿيندي رهي.

ان ڪري هر مرد کان کيس ٻپ لڳندو هو.

هر مرد ۾ کيس نعمان جو چهرو نظر ايندو هو....!"

راڻي جي روح تان چڻ وقت سان گڏ انساني شناخت جو پردو لهي ويو هو.

هوءَ هاڻ صرف هڪ جسم هئي "" هڪ اهڙو جسم، جنهن جا مالڪ بدلجندا رهندا هئا، پر حال ڪڏهن به نه بدليا.

هر نئين جاءِ تي، راڻي کي اميد ٿيندي هئي ته شايد هاڻ ڪا نئين صبح ٿيندي، پر هر پيري شام سج لهڻ کان اڳ

سندس سج ني وسامي ويندو هو.

هوءَ جڏهن رات جو اڪيلائيءَ ۾ سمهڻ جي ڪوشش ڪندي هئي، ته سندس ماضي جا منظر سندس نظرن آڏو زنده

ٿي بيهي رهندا هئا.

جتي پنهنجي مٿن ' مائٽن ' جو پيار ننڍڻ پڻ جو سهيليون ۽ ساڳي جاءِ تي سلما جي ياد اچڻ سلما لاءِ راڻي هميشا

سڌي سڌي روئندي هئي ..

نعمان جا وحشي هٿ، انهن هٿن کان به وڌيڪ ظالم لڳندا هئا، جن کيس وڪرو ڪيو، پر جن سان هوءَ رسمي طور

"تحفظ" جي جاءِ تي رهندي هئي.

راڻي سوچيندي هئي،

"ڇا عورت جي قسمت ۾ صرف وڪرو، تذليل ۽ استعمال ئي لکيل آهي...؟"

ڇا مان ڪو گناهه آهيان، جو هر ڪو مون کي سزا ڏيڻ ٿو چاهي...؟"

سندس اندر جي راڻي هر ڏينهن ڪجهه وڌيڪ مري ويندي هئي،

پر ٻاهر جي راڻي زندهه رهي ٿي ' صرف ان لاءِ ته هن سماج کي سندن شڪست ڏيکاري سگهي.

۽ اُن ئي خاموش بغاوت ۾ راڻي اڃان جيئن لاءِ جتن ڪري رهي هئي ته شايد ڪڏهن سک کيس حصي ۾ اچڻا آهن..

اُهو ارادو، جيڪو کيس هاڻ فقط زندهه رهڻ نه، پر جيئن سکائڻو هو.

مگر راڻي ان شئي کان بلڪل بي خبر هئي ته موت شايد راڻي جي انتظار ۾ آهي ..

راڻي جڏهن سهي سنبري تيار ٿي وار سکائڻ لاءِ وارن سکائڻ واري مشين بجلي ۾ لڳائي رهي هئي ته کيس

ڪرنٽ لڳڻ سبب راڻي جو منوت واقع ٿيو ..

راڻي ان طوائف جي ڪوئي تي ئي پنهنجو دم ڏئي حوالي ڪري ڇڏيو راڻي هميشا لاءِ هڪ نعمان جي نه" هزارين

نعمانن جي شڪايت ڪئي پنهنجي رب ڏانهن رواني ٿي وئي..

راڻي جي جيڪا" مائي سحرش وٽ قريبي سهيلي هئي صدف" سا راڻي سان بيحد پيار ڪندي هئي ڇو ته هوءَ به هن سماج جي ظلمن کان تنگ ٿي آيل هئي ان سحرش جي ڪوٺي تي.

تنهن کي به سحرش خريد ڪري آئي هئي مگر صدف کي ڪنهن ٻي مائي ڪپائي ڏني هئي "

تنهن مائي ننڍي هوندي صدف کي ڪنهن ميلي مان ڪڍي آئي هئي پوءِ وڏي ڪري تنهن سحرش کي ڪپائي ڏني هئي..

صدف کي به تنهن ڪم سان لڳايو ويو هو جتي هڪ صدف نه " هزارين راڻيون ۽ صدفون ڪوٺي تي پنهنجي عزت جو واپار ڪري رهيون هيون .

ڳوٺ ۾ بيروزگاري تنگ ٿي فيسبڪ تي پوسٽ رکيم ته يار ڪم جي تلاش آهي ..

جيڪر ڪنهن دوست وٽ ڪم ملي پوي ته سندن احسان مند رهندس..

پوسٽ ڏسي منهنجي يار ممتاز رابطو ڪيو ۽ پنجاب ۾ ڪم ڪرڻ جي آڇ ڪئي ..

مون چيو ته حاضر ادا ضرور ڪندس .

ٻي ڏهاڙي ڪپڙي وجهندي ڪنهن ٿيلهي ۾ ٿيس روانو ..

مان جڏهن پهريون ڀيرو پنجاب طرف ريل جو سفر ڪري رهيو هس ته مونکي ٽي چوڪريون ريل ۾ گڏيون.

جن ۾ هڪڙي سنڌي ڳالهائيندي هئي باقي ٻ اردو ڳالهائينديون هيون تنهن سنڌي ڳالهائڻ واري مونکي سنڌي رسالو پڙهندو ڏسي پوءِ مونسان سنڌي ڳالهايو ۽ مونکان پڇيو ته تون ڪاڏي وڃي رهيو آهين ؟

مون ٻڌايو ته مان پنجاب ڪمانڊ لاءِ وڃي رهيو آهيان" مگر تنهن چيو پنجاب مان ته ماڻهون سنڌ ڪمانڊ ايندا آهن پوءِ تون پنجاب وڃي رهيو آهين ؟

مون چيو ها ضرور ايندا آهن مگر اسان جي سنڌ ۾ اڪثر اينن ٿي ٿيندو آهي ته پنجاب يا وانا وزيرستان کان ماڻهن کي گهراي نوڪري ڏني ويندي آ " مگر پنهنجي سنڌي کي ناهي ڏيئي ان ڪري مان به پنجاب وڃي رهيو آهيان ..

ڇا اتي ڪو توهان جو دوست وغيره رهي ٿو ڇا ؟

مون چيو جي منهنجو دوست به آهي ان سان گڏ منهنجو ڳوٺاڻي به آهي تنهن گهرايو" هاڻ تڏهن وڃان پيو..

مگر مون چيو مونکي اسٽيشن جي خبر ناهي جي توهان ٻڌايو ته توهان جي مهرباني ٿيندي ؟

تنهن تي ٻڌايو ته اسان به ان ئي اسٽيشن تي لهنداسين تون بي فڪر ٿي وڃ ..

سڄي واٽ تي ان مائي سان ڪافي ڪچهري ٿي پوءِ انهن پنهنجي گاڏي ۾ مونکي کڻي پنهنجي جڳهه تائين رسايو" ۽ مونکي دعوت پڻ ڏني ته منهنجي دعوت تي ضرور اچجانءِ ..

مان فقير ماڻهون مونڪان کيس ڏنل دعوت وسري وئي به وئي ۽ مان نون ماڻهون ڊپ به لڳو ته ماني الانِي ڇا ٿي
چاهي سو وڃائي نه سر ان ڪري به نه ويس ..

نيٺ هڪ ڏينهن پاڻ فون ڪري وري يادگيري ڏياري ته لڳي ٿو ڪا ڀلي نوڪري ملي وئي اٿو تڏهن اچڻ به
وسري ويا آهيو.؟

مون چيو نه ايئن ناهي جنهن نوڪري جي آسري آيو هس سا نوڪري به ڪان ملي. هاڻ ڪنهن بئنڪ تي ڪم
ٿو ڪيان، مگر ڪجهه ڏينهن ڪري پوءِ واپس ويندس پگهار صفا گهٽ پيا ڏين .
مونڪي چيو چلو تون مون وٽ اچجانءِ توکي ڀلي نوڪري، به وئي ڏيندس مگر تون اچ ته سهي.

مون کيس ڪلندي چيو مان اچان ته سهي مگر حقيقت ته اها آهي مونڪي ڊپ پيو لڳي ته الانِي تون مونسان ڇا
ڪرين؟

ڪلندي چيائين مان سنڌي آهيان ۽ ڪڏهن به پنهنجي سنڌي سان ڏوڪو نٿي ڪري سگهان سو تون اچ ته سهي ..

مون چيو مونڪي پنجاب جي رستن جي خبر ناهي الانِي ڪٿان اچان؟

پوءِ وري به پاڻ گاڏي ڪاهي آئي مونڪي ڪٿڻ لاءِ " يقين ته تڏهن به نه پئي ٿيم مگر هاڻ آئي ته وڃڻو ته ڀوندو"
سو ڏينهن جو ڊيوٽي تي هوندو هس مونڪي رات جو وٺڻ آئي گاڏي تي چڙهي پئي روانا ٿياسين رستي مان مرغي
به ورتائين جيڪا گهر هلي منهنجي لاءِ اسپيشل پاڻ تيار ڪئي..

جڏهن گهر ۾ داخل ٿياسين ته وڏو بنگلو آهي جنهن ۾ اندر ٻه گاڏيون پيون به بيٺيون هيون، ۽ گهر جي برابر ۾ ڊيوٽي
پارلر ڏيکاريو ته اهو به منهنجو ئي آهي ..

اسان ٻنهي گڏ ماني کاڌي ۽ پوءِ مونڪان پڇا ڪئي مگر صفا منهنجي علائقن جا نالا وٺڻ لڳي ته مان حيران ٿي
ويس ۽ پڇڻ لڳس ته توکي انهن جي ڪيئن خبر ..؟

پوءِ سڄي ڪهاڻي ڪري ٻڌائي ته مان سنڌي ناهيان" مونڪي سنڌي راڻي سيڪاري هئي، اسان ٻئي هتي هن گهر ۾
سحرش وٽ قيد هوندا هئاسين..

اسان کان اهڙا ڪم ڪرائيندي هئي .
۽ هاڻ ڪجهه سال اڳ سحرش جو به انتقال ٿي ويو ۽ سحرش جو به ڪير نه هوندو هو..

هوءَ پاڻ ڪنهن وقت جي وڏي رنڊي هوندي هئي.

"ان ڪري کيس نوڪري به ملي هئي" هن به ٻه نمبري سان پئيسو ڄام گڏ ڪيو هو صرف انون ۽ راڻي نه هئي
ڪني راڻيون هونديون هيون مگر هاڻ مان هڪڙي آهيان ۽ ٻيون مونسان ڊيوٽي پارلر تي ڪم ڪندڙ آهن ..

پر توکي ڪهڙي نوڪري وئي ڏيان مون چيو جيڪا توهان کي مناسب لڳي.؟

هاڻ مان پاڻ ڪهڙي فرمائش ڪيان ته مونکي اهڙي نوڪري وٺي ڏي .

چيائين " چلو تنهنجي لاءِ ڪجهه ڪيان ٿي پوءِ مونکي ڪپڙي جي فيئري ۾ مگر پلي نوڪر وٺي ڏني هئي جتي فقط مان آفيس جو ڪم ڪندو هس ..

پوءِ جيسيتائين پنجاب هوندو هس صدف وٽ ضرور وڃڻ ٿيندو هو ..

۽ وڏيون عزتون ڏيندي هئي رات ۾ سنڌي هجڻ جي ڪري .
مگر افسوس جو هاڻ ڪجهه عرصو اڳ صدف جو به انتقال ٿي ويو ..

The End

قبلا توهان شهزادن لاءِ وڏي ڪوشش ڪئي مگر وري به ڪمي ڪوتاهي ٿي وئي هجي ته معاف ڪندا !!!

ناول - رات ۾ ڪيئن رنڊي پئي

ليکڪ - جاويد راهي '

رابطو: 03450463686

Gmail. Jawedahmed344@gmail.com